

ČÁST I

Kapitola pátá

DŮSLEDKY A DOPAD LIDSKÉHO DUCHOVNÍHO ÚPADKU NA JEDNOTLIVÉ OBLASTI LIDSKÉHO ŽIVOTA, LIDSKÝCH AKTIVIT, SYSTÉMŮ A VZTAHŮ

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 119 – 151, 5. kapitola, část I.

Jakmile byl umožněn duchovní úpadek a stal se životním stylem, vedlo to k rozvoji pseudočlověčenstva; od té chvíle to ovlivňovalo, určovalo a definovalo veškeré oblasti lidského života do nejmenšího detailu.

Obecný a globální popis takového úpadku předchází popisu jednotlivých oblastí, jelikož je základnou a základem, na nichž se projevovaly a projevují veškeré zvláštnosti tohoto úpadku a z nichž sestávaly a sestávají.

Dodatečně k obecným a globálním následkům a důsledkům tohoto úpadku rozvíjí každá jednotlivá oblast lidského života své zvláštní rysy, prostředky a postoje, což vede k jejich zvláštním následkům a důsledkům jako výsledku tohoto úpadku. Je tedy nutné postoupit k popisu jeho výsledků v jednotlivých oblastech lidského života, lidských aktivit, systémů a vztahů.

1. Každá sentientní entita, každý krok, každá úroveň a dimenze a jejich stupně i všichni obyvatelé vesmíru mají hodnotu dle své postavení, postoje a vztahu vzhledem k svému Stvořiteli - Nejvyššímu. Toto je nejdůležitější určující činitel duchovního stavu a procesu každého a čehokoli. Tudiž pojem Nejvyššího, jaký má člověčenstvo, je ústředním a závažným pojmem v chápání pravé duchovní povahy každé společnosti a jejich členů. Lidská společnost není žádnou výjimkou. Bylo již předtím uvedeno, že přítomná povaha a struktura lidských bytostí a jejich utvoření je výsledkem pseudotvořivého úsilí pseudostvořitelů za účelem eliminace a zničení jakékoli duchovnosti a za účelem stvoření jejich vlastní odlišné duchovnosti - pseudoduchovnosti.

Protože si pseudotvůrci uvědomují důležitost získání základního pojmu a základní ideje o Nejvyšším, toto bylo prvním cílem jejich zvrácenosti a překrucování.

Je několik způsobů, jak se to dá zařídit. Především se nenápadně vloudí idea možnosti toho, že žádný Nejvyšší neexistuje, a tudíž hmota a příroda jsou jedinými zdroji života. Za druhé se vytvoří idea mnoha bohů s odlišnými funkcemi, či tří bohů v některých křesťanských náboženstvích. Taková idea ve své podstatě a formě nakonec vede k popření jakéhokoli boha. Za třetí se nepozorovaně uvede idea abstraktního, vzdáleného a nedotknutelného boha ve formě nějakých temných universálních principů, které obsahují pojem Jednosti, ale bez jakéhokoli pojetí vztahovosti a náležitosti. Tato idea ve své podstatě a formě též vede ke konečnému popření jakéhokoli boha. Za čtvrté se nepozorovaně uvede idea, že jakékoli pochopení takového pojmu je

možné pouze ze zevního a vnějšího stupně, protože jedině zde může být přístupný vnějším lidským smyslům a jimi dosažitelný.

Pravým pojetím Nejvyššího je vždy niterný duchovní stav a proces v nejniternějším stupni „uvnitř“, z něhož lze odvodit nejvíce se přibližující ideu Nejvyššího.

Všechn životní styl pseudočlověčenstva je ale přemístěn a přenesen z niternosti do vnější zevní úrovně, která se považuje za jedinou základnu a jediný zdroj pro vytváření jakýchkoli závěrů a idejí. Z této pozice se pak vytvořil současný nesprávný pojem Nejvyššího.

Tento pojem je podivnou kombinací ryzích atributů Nejvyššího, které se chápou ve smyslu zevního stupně a používání jeho principů podle analogie s lidskými činnostmi, myšlenkami, pocity, emocemi a subjektivními projekcemi a očekáváními toho, jakým má Nejvyšší být, co má dělat a jak se má chovat. Z toho je zřejmé, že takový pojem Nejvyššího obsahuje všechny atributy lidských tvorů, které jsou výsledkem pseudotvořivého úsilí pseudotvořců. Jelikož jsou takové atributy zvrácením a deformací ryzích atributů, je v lidském pojetí Nejvyššího málo toho, co je pravé a pravdivé.

Ačkoli se přijímá a chápe to, že Nejvyšší je Absolutní láskou a Absolutní moudrostí a všemi ostatními absolutními kategoriemi, je pojetí takové lásky a moudrosti určeno lidským uvažováním ohledně povahy takové lásky a moudrosti a jejího působení. Výsledkem těchto projekcí a očekávání je směšný protiklad v lidském pojmu Nejvyššího. Tentýž Nejvyšší, kdož je považován za Absolutní lásku a Moudrost, je zároveň obávaným, nepřátelským, krutým, žárlivým, ničivým, trestajícím, zlým a zavrhujícím lidí do pekel a připisují se mu mnohé jiné ohavnosti, které je možno vyčíst z lidských vztahů, postojů a lidského chování. Takové pojetí vede k jinému ohavnému závěru: Nejvyšší musí konat, chovat se, myslet a cítit, jak mu nařizují a přikazují církev a náboženství: Ony určují, co je důležité a co ne, aby Nejvyšší konal, říkal, či nekonal a neříkal.

Takový pojem a taková idea Nejvyššího nemá ovšem nic společného se skutečným Nejvyšším.

Takže lidští tvorové stvořili svého vlastního „Boha“ dle svého vlastního obrazu a podobenství, přisuzující tomuto „Bohu“ své vlastní rysy, pocity, emoce, žádosti, manipulace, očekávání a všechny ostatní pseudolidské pseudohodnoty, zapomínajíce na to, že původní sentientní entity byly stvořeny dle podoby a obrazu Nejvyššího. To vede k rozvoji systémů víry, které nutí každého přijímat takového „Boha“ či takové bohy jako jedinou možnou skutečnost. Jelikož je takový „Bůh“ výsledkem lidské tvořivosti, neexistuje. Proto jsou ve své pravé podstatě a formě všechna pojetí Nejvyššího a uctívání těchto pojetí, která v přítomnosti existují na planetě Zemi, modloslužebnictvím. Takováto pojetí jsou čistými deformacemi pravdy. To bylo účelem a cílem pseudotvořců zničit jakékoli pravdivé pojetí Nejvyššího v lidské mysli.

Jako výsledek těchto překroucených pojetí byly vyvinuty systémy pravidel, nařízení, výkladů, ceremonií, obřadů a postupů, které diktuji, jak se má Nejvyšší pojímat, pociťovat a chápat. Tyto sady pravidel pak vedou k ustanovení tradic a zvyků, které se staly jedinými platnými kritérii formulací pojetí Nejvyššího. Jakákoli jiná kritéria se považovala a považují za kacířství.

Jako u jiných pojetí, tak i pseudolidské překroucené pojetí Nejvyššího v sobě obsahuje zrnka pravdy. Negací, zvrácením a pokroucením pravého pojmu Nejvyššího se ve skutečnosti potvrzuje to, čím Nejvyšší není.

2. Z ustanoveného pojetí Nejvyššího odvozuje svůj smysl, obsah a použití pojem duchovnosti obecně. Jak bylo mnohokrát před tím zdůrazněno, pravý smysl čehokoli utvořeného, fungujícího a činného se může pojmout jedině z pravé duchovnosti. Pravé duchovní principy jsou středem, životem a smyslem jakéhokoli takového snažení či bytí. Protože ten je ve filosofickém smyslu „uvnitř“ jakéhokoli „vně“, může se to „vně“ chápat a odvozovat jedině z tohoto „uvnitř“.

Avšak všechny lidské hodnoty jsou vzhledem ke svému převrácení a přemístění v nejzazším smyslu odvozeny z vnějšího čili zevního přírodního stupně. Proto je chápání a zařazení duchovnosti také odvozeno z tohoto „vně“. Ve „vně“ mimo „uvnitř“ se nenachází žádná duchovnost, neboť duchovnost vytváří všechny následné kroky a jejich vnější stupně - to jest „vně“. Takže cokoli přírodního je následkem, důsledkem a výsledkem duchovního stavu z „uvnitř“.

Jelikož je ale v pseudočlověčenstvu vše takřikajíc vzhůru nohama, považuje se duchovnost buď za následek, výsledek a důsledek vnějšího zevního stupně - to jest „vně“, nebo se zcela a úplně popírá, převrací, deformuje či nesprávně definuje.

Protože se klade důraz na vnější hodnoty duchovnosti, považují se jen tyto hodnoty za duchovnost namísto pravé duchovnosti v sobě a o sobě. Takový postoj a pozice vzhledem k duchovnosti vede k ustanovení všech druhů vnějších ceremonií, obřadu, požadavků, zákazů, systémů pravidel a nařízení, které se považují za pravou duchovnost. Jelikož, všechny tyto vnější obřady, pravidla, ceremonie, zákazy atd. jsou vnější povahy, nelze v nich pojmout žádnou pravou duchovnost.

Ustanovení takových postupů vede k rozvoji tradic a zvyků, které určují, jak se má duchovnost pojímat, chápat, vnímat a praktikovat. Cokoli, co se odchyluje od těchto tradic a zvyků, se považuje za kacířské, zavrhuje se a odmítá.

Povaha duchovnosti je tedy dynamická. Lze ji pojímat v progresivních krocích, skrze něž se stává více a více rozlišitelnou a stále těsnější a těsnější aproximací Nejvyššího. Proto je jakékoli tradiční a konvenční chápání duchovnosti chápáním neexistující duchovnosti, neboť se zakládá na neměnných a stagnujících pravidlech a systémech nařízení, která neumožňují žádný pokrok. Taková situace je v protikladu k pravé duchovnosti, dusí ji a v nejzazším smyslu vede k duchovní smrti.

Protože lidé jsou v zevnějších duchovnostech, kde se nenachází žádná duchovnost v sobě a o sobě, promítají zde všechny své vnější ideje, myšlenky, postoje, požadavky, manipulace, zákazy a očekávání vzhledem k povaze duchovnosti. Namísto toho, aby si její pojetí odvodili z ní samé, předepisují jí své vlastní projekce a subjektivní očekávání z pozice svého vnějšího a zevního postoje.

A opět jsou v tomto druhu postoje obsažena zrnka pravdy. Negací, zavrhováním, zvrácením a deformováním pravé duchovnosti potvrzují to, co není pravou duchovností.

3. Vyvinuté a založené pojetí Nejvyššího a duchovnosti v sobě zahrnuje obsah, povahu a funkci náboženství v každé dané společnosti. Pravým účelem náboženství v jeho ryzi podobě je zdůrazňovat niterné poznání skutečnosti, že vše nastává, probíhá a stává se pouze z jednoho zdroje - Nejvyššího a že ustanovení řádných a správných postojů, vztahů a pozic vzhledem k Nejvyššímu je tím, co ustanovuje pravý život každé žijící sentientní entity a její duchovnosti. Jelikož je toto ustanovení v pravém smyslu možné jen z nejniternejšího duchovního stupně jakékoli vědomě vnímající entity a z niterného uznání nutnosti tak učinit ve svobodném a nezávislém duchu, nemohou pocházet

žádné zevnější nátlaky, požadavky a předpisy, obřady a ceremonie z pravého náboženství. Pravé náboženství má na mysli jen jeden účel - společné duchovní blaho všech. Takové společné duchovní blaho je vždy určeno vnitřními sklony vnějšího chování a vnějších aktivit u každého. Vyplývá-li něčí sklon z touhy po větším a větším duchovním pokroku po žití života, který se více a více přibližuje k Nejvyššímu a Jeho/Jejímu absolutním kategoriím a principům, nachází se tento jedinec v pravém duchovním náboženství.

Společné duchovní blaho z tohoto počínání a sklonu vyplývá ze skutečnosti, že čím více se kdo stane duchovnějším, tím více se stává samým sebou, a čím více se kdo stane samým sebou, tím větší a kvalitativnější je jeho příspěvek pro všeobecný prospěch všech. Významné je zde to, že snaha být více duchovním je vlastní touze být užitečnějším všem kvůli všem. To je to, co činí někoho skutečně samým sebou, a tedy skutečně duchovním.

Toto určení se může uskutečnit pouze uvnitř individua bez jakéhokoli vnějšího vlivu. Jakékoli vnější ovlivňování toho, aby někdo byl duchovním, nevychází z jedincovy svobodné volby, ale z očekávání jistého chování bez jakéhokoli ohledu na vnitřní motivaci.

Původně neexistovalo žádné vnější náboženství, známé teď u pseudočlověčenstva. Původně byla znalost duchovních principů u každého vložena do jeho ducha a do jeho mysli s uvědoměním, že nikdo nemusí setrvávat u těchto principů, když nechce. S touto znalostí a svobodou volby bylo také vloženo poznání důsledků jakékoli volby. Toto je pravým duchovním náboženstvím. Takové chápání náboženství ale pseudotvůrci úplně vymazali z mysli lidských tvorů.

Jak se před tím uvádí, jsou současně existující lidské bytosti výsledkem podvodného napálení zfabrikovaného pseudotvůrci za účelem zničení duchovnosti. Takovouto fabrikací nastává vymístění a obrácení všech principů. Proto se veškerý důraz klade na zevní hodnoty, což určuje, zakládá a ovlivňuje funkci jakéhokoli moderního náboženství. V této souvislosti se náboženství nestává již vnitřní záležitostí a individuální volbou a uvědomělostí, ale jen předmětem sledu určitých předpisů, pravidel, ceremonií, obřadů a vnějších životních stylů, které se nijak neodvozují z niterného, a tedy z duchovnosti.

Ve své podstatě a formě neobsahuje v sobě takové náboženství nic z duchovnosti samé.

Jelikož je obsah takových náboženství vybudován z vnějších pozic a žádostí, nebere ohled na jakékoli individuální potřeby. Namísto toho se vytváří stereotyp či standard, co se týče toho, jaké by mělo být náboženství a co by mělo být jeho funkcí, který je promítnut do každého a je jím propírán jeho mozek. Takové náboženství vytváří stereotyp boha, stereotyp duchovnosti, stereotyp náboženství a stereotyp životního stylu. Jelikož jsou všechny stereotypy jen projekcemi vnějších očekávání a tužeb v různých situacích a těch, kdo je produkují, mnohá náboženství vstupují do jsoucna a bytí v souladu s požadavky těchto situací. Nedostatek duchovnosti v těchto situacích je ochuzuje o sjednocující princip. Sjednocující princip je životem pravé duchovnosti. Proto jsou jednotlivé skupiny navzájem intolerantní a dogmatické ve svém sebeospravedlňování se a ve své pseudovyjimečnosti. Protože jsou členové pseudočlověčenstva ve své přirozenosti poháněni k vnějším hodnotám, mají sklon se shlukovat kolem jakékoli dané situace, která je určena potřebou držet se falešných hodnot. Takové shlukování vede k vytvoření grandiózních tradic a zvyků v jejich

zvláštních kulturách, které pak určují obsah, účel, funkci a význam jakéhokoli náboženství.

V pravém smyslu tedy náboženství v této situaci neučí lidi ničemu novému, ale pouze udržuje tradiční a konvenční přístup k pojetí Nejvyššího a duchovnosti. Není a nemůže zde být důraz na individuální, vnitřní odpovědnost za ustanovení pravého vztahu s vlastním Stvořitelem, ale důraz se klade na následování tradic a zvyků bez jakékoli změny. Jelikož je pravá duchovnost pojímatelná pouze v rámci niterné svobody volby jednotlivce a jeho nezávislosti, cokoli, co nebere ohled na takové úvahy, nemůže mít žádnou duchovnost. Proto všechna existující náboženství na planetě Zemi bez jakékoli výjimky neobsahují ve své esenci a substanci vůbec žádnou duchovnost, a proto jsou v nejzazším smyslu bez užitku.

Naneštěstí nejsou jen bez užitku, ale jsou též extrémně nebezpečná, neboť udržováním tradic a zvyků se snaží tvrdě zardousit cokoli tvořivé, nové a dynamické. Toto úsilí nakonec vede k duchovní smrti, což může dokonce vyústit ve fyzické zničení člověčenstva. Je třeba si pamatovat, že každá kontraproduktivní duchovní akce má svoji kontraproduktivní fyzickou či hmotnou reakci. Toto je zákon souvztažnosti.

Takové zničení duchovnosti bylo původním účelem, s jakým pseudostvořitelé zfabrikovali pseudočlověčenstvo.

Ale v každé náboženské doktríně jsou zrnka pravdy, neboť všechny tyto doktríny zdůrazňují duchovní principy. Důraz na tyto principy je správný, ale jejich definice, jejich obsah, jejich chápání a jejich aplikace jsou zvrácené, nesprávné a překroucené. To ale pomáhá si jasně uvědomit, co není pravým náboženstvím.

4. Takovéto přijetí a chápání náboženství vede k rozvoji velmi zvláštního životního stylu, který se požaduje po všech příslušnících odpovídajícího náboženství. Jelikož se v každé společnosti klade důraz na vnější hodnoty náboženství, je životní styl určován těmito vnějšími požadavky, předpisy, stereotypy a očekáváními. Co je zde na Zemi důležité, je vnější chování, vnější hra rolí a sebevyplňující se předpovědi takovýchto stereotypů. Protože takový životní styl je nakonec určen zvyky a tradicemi zevních kultur, duchovní život se shledává a pojímá jako početná tabu, omezení, zakazování a ohraňování, která jsou v zásadě též zevní povahy.

Za takové situace je životní styl přesně determinován krok za krokem. Musí se jíst jen určité jídlo a v určité dny, oblékat se jen určitým způsobem, dělat jen určené věci, říkat jen určitá slova, mít jen určité pocity, projevy vůle, tužby a myšlenky, provádět jen určitá cvičení, dýchat jen určitým způsobem, brát na zřetel jen určité věci atd. Seznam takovýchto požadavků může být nekonečný.

Tyto věci mají tedy evidentně pouze vnější povahu. Považují se ale ZA něco, co má skutečnou duchovní hodnotu, a pokud u nich někdo nesetrvává, není považován za religiózně či duchovně založeného. Duchovní a náboženské založení se zde kladou naroveň s dodržováním vnějších pravidel. Jakékoli existující náboženství na planetě Zemi má takové požadavky. Selhání v jejich následování vede k vyloučení a zatracení k věčnému utrpení.

V takovýchto požadavcích a zákazech se nenachází vůbec žádná duchovnost. Ve skutečnosti vede tato situace k pohlcení i toho mála duchovnosti, které kdo může mít, protože neustále nutí, aby byl zaneprázdněn zevním chováním a vnějšími pravidly, která oddalují od vnitřní duchovnosti.

Největší omyl těchto požadavků všech náboženství včetně praxe jógy spočívá ve víře, že sledování těchto pravidel vede k většímu duchovnímu uvědomění a k pravému duchovnímu náboženství. Falešnost takového postoje spočívá ve víře, že fyzické pozice, dýchání, cviky, pozření potravy a nápojů, slovní modlitby a meditace, vyloučení tělesných rozkoší či potlačení tělesných požadavků, pocitů a potřeb je absolutně nutné k tomu, aby se dosáhlo vyššího duchovního uvědomění.

Jaká pracná a obtížná cesta k duchovnosti !

Je samozřejmé, že se duchovnost nemůže odvodit z takových vnějších praktik. Jestliže se všechny úrovně, stupně a roviny lidské mysli na této činnosti nepodílejí, nemůže se odehrát nic skutečně duchovního. Cokoli, co se stane během těchto praktik, je obvykle zkreslením či projekcí žádoucího myšlení a subjektivního očekávání. Tato jsou pak považována za pravou duchovnost.

Aby někdo byl skutečně duchovním člověkem, nemusí provádět žádné obřady, půst od jídla a pití, jisté cviky, ochuzovat se o fyzické rozkoše, trávit hodiny v lotosové či jakékoli pozici či utrácet cenný čas na slovní modlitby. Být skutečně duchovním člověkem znamená užívat jak jen nejlépe všechny tyto věci dle svých potřeb s poznáním, že jsou všechny jen souvztažnými činiteli duchovního stavu záležitostí, v nichž je duchovnost prožívána od nejnižernějšího až po nejzevnější přírodního stupně ve své konkrétní a smysly vnímatelné formě. Tehdy se takové spokojené užívání stane prostředkem, kterým se dosahuje většího duchovního uvědomění.

Zde je třeba uvážit, jaký postoj a sklon je za těmito rozkošemi. Jsou-li prostředkem užívání korespondenčních činitelů duchovnosti - vždyť nakonec potrava, nápoje a fyzické rozkoše jsou souvztažnostmi duchovních idejí - pak jsou tyto aktivity ve své esenci a substanci duchovními. Stávají-li se ale účelem života, pak mohou připravit o jakoukoli duchovnost.

Totéž je pravdou o úmyslném zakazování si, omezování a odmítání těchto rozkoší. Když tak někdo činí, porušuje zákon souvztažností a ničí most k duchovnosti. Problémem zde je to, že duchovní aktivity vznikají v nejnižernějším stupni, postupují následně k nejzevnějšímu stupni, kde se uskutečňují v souvztažných formách fyzických a smyslových jevů, z nichž fyzické rozkoše, potrava a nápoje jsou jedny z mnohých.

Jsou-li takové aktivity potlačeny, ohraničeny či dokonce odmítány, nebere-li se v úvahu tělo, není pak místa pro uskutečnění těchto duchovních aktivit. Ztratí svou konkrétní základnu. Takže v nejzevnějším stupni není možno reagovat na žádnou duchovní akci, oplácet ji, ani ji zde dokončit. Takže se za takové situace nemůže odvodit žádný duchovní užitek a těmito prostředky a tímto životním stylem nelze dosáhnout pravé duchovnosti.

Při pohledu na toto chápání takových praktik je zřejmé, že nejen že nevedou k duchovnosti, ale že jsou krajně nebezpečné, protože ničí základnu, na níž se projevuje pravá duchovnost.

Tyto životní styly, jak je diktují zvyky a tradice náboženských dogmat, obsahují ovšem zrnka pravdy. Tyto pravdy zdůrazňují, že fyzické rozkoše a hmotné věci nemají být účelem a cílem života a že samy o sobě neobsahují žádnou duchovnost. Avšak problémem s tímto uvědoměním je, že vede k opačnému extrému - k popírání duchovních hodnot těchto aktivit. Neuznává se, že tyto aktivity jsou důležitými a nutnými prostředky, jimiž se může získat větší duchovní uvědomění, protože jsou

následkem a důsledkem duchovního úsilí Nejvyššího, projevující se v nejzevnějším stupni přírodního čili fyzického těla. Jedině v tomto všeobecném sjednocujícím principu se pravá duchovnost může vyvíjet a může pokročit vpřed.

5. Z takového obecného stylu života, jak jej určují zvyky a tradice, plyne ustanovení stereotypu, jak má vypadat, chovat se a fungovat žena či muž Boží, neboli svatý či svatá. V těchto stereotypech je zabudována sada pravidel, směrnic, očekávání a projekcí. Ty určují a definují to, kdo je svatý a kdo není. Takové určení je evidentně založeno na zevních formách předepsaného hraní rolí svatých, aniž by se jakkoli uvažovalo o niterném stavu věcí.

Žena či muž Boží má mít dle očekávání jistou moc, určité vnější vzezření a určité chování, kterými se odlišuje od všech ostatních. On nebo ona musí vést určitý předepsaný styl života v odloučení, musí se vzdát tělesných a sexuálních rozkoší, musí nosit určitý typ šatů, jíst určitou potravu a provádět jisté druhy aktivit, očekávané kvůli konvenčním a tradičním předpisům.

Problémem u těchto stereotypů je, že lidé věří v jejich skutečnost a považují je za znamení pravé duchovnosti a svatosti. Udržování těchto stereotypů podporují členové, kteří se spojují v takových „duchovních“ organizacích za účelem toho, aby byli duchovně založeni. Slavnostně věří, že žitím dle těchto očekávání a přijetím tohoto životního stylu, chováním a konáním dle předepsaných rolí získají větší duchovní uvědomění. Tak se naplňují jejich vlastní předpovědi, což je a ostatní lidi vede k víře, že takové jsou vnější záležitosti duchovnosti.

Stereotypy podporují a starostlivě uchovávají všichni lidé, kteří se vzdávají toho, co oni nazývají světem a tělesnými a sexuálními rozkošemi, a uchylují se do mužských a ženských klášterů, stávajíce se mnichy a jeptiškami nebo poustevníky, kdož odcházejí do divočiny či odlehlých hor a míst, kde mohou praktikovat svou zevní „svatost“ věřice, že tímto životním stylem slouží člověčenstvu tím, že demonstrují svoje pojetí duchovnosti.

Všechno toto jsou vnější a zevní věci, které mají svůj původ ne v niternostech, kde se nachází pravá duchovnost, ale ve vnějších očekáváních lidí shromážděných kolem tradic a zvyků, které nemají v sobě žádnou duchovnost prostě proto, že se odvozují z vnějších hodnot.

Takové stereotypy svatých mužů a žen jsou ve skutečnosti zohavením tvořivého ducha, protože popírají přítomnost Nejvyššího v plnosti Jeho/Jejího Stvoření a docházejí k závěru, že cokoli se tělesně cítí či chce, nemá duchovní původ a nijak se to nevztahuje k duchovnosti. To vede nevyhnutelnému závěru, že Nejvyšší nevěděl, co činí, když stvořil přírodní svět, fyzické tělo a jeho potřeby a potěšení. Takže se život připisuje tělu samému, jako že tělo a hmota samotné mohou dát sebou a ze sebe vznik pocitům, tužbám a projevům života. A protože tělesný život neobsahuje dle tohoto uvažování žádnou přítomnost Nejvyššího, je vše, co se z něho odvozuje, hříšné, zlé, ohavné a odvádí od duchovnosti. Proto je jediným způsobem, jak získat jakoukoli duchovnost, vzdát se a zanechat všech či většiny tělesných, světských, pozemských a hmotných tužeb a radostí a uchýlit se do klášterů či se stát zcela odlišným od kohokoli jiného.

Taková situace ovšem nemůže vést k jakékoli pravé duchovnosti. Namísto toho ustanovuje stagnující rozpoložení, jež vede k fabrikaci pseudoduchovnosti, která zcela nahradí pravou duchovnost. Jestliže někdo nevidí nic jiného než pseudoduchovnost,

kteřá se definuje očekávaními zvyků a tradic a jimi předepisovaných stereotypů, vede ho to nevyhnutelně k víře, že toto je tou pravou duchovností a že není jiné cesty.

Takový systém víry je vpojen do lidské mysli až tak, že se vylučuje cokoli jiné. Budování těchto stereotypů je velmi nebezpečným podnikem, protože způsobuje, že lidé věří, že jen vybraní se mohou stát pravými duchovními lidmi. Průměrná bytost není schopna být skutečně duchovní, protože není schopna se vzdát všech přirozených tužeb a rozkoší. Nemá tedy cenu se snažit. „Ať se za mne modlí a snad jejich zásluhou a jejich modlitbami mohu být spasen“ - to je nevyhnutelným niterným závěrem vyplývajícím z této situace.

Nepravost této situace spočívá v domněnce, že pravá duchovnost je nemožnou, pokud se někdo částečně či docela neomezí či nezřekne většiny svých fyzických, sexuálních, přírodních a světských rozkoší i tužeb. Ale v pravém významu duchovnosti je opak pravdou. V těchto rozkoších a tužbách je neustálá přítomnost duchovnosti. Jakékoli rozkoše a tužby jsou výrazy duchovního stavu událostí v nejniternějším stupni.

Tělo, hmota a všechny jejich prvky v sobě a o sobě nemají žádný život. Jejich tužby a rozkoše jsou do nich promítnuty souvztažnými duchovními činiteli nejniternějšího stupně, kde sídlí Nejvyšší. Proto jsou následkem a důsledkem pravé duchovnosti, která neustále vyhledává své vyjádření po všech úrovních stvoření, naplňujíc a sdílejíc se sentientními entitami svou přítomností skřze jejich zvláštní schopnosti vyjadřování a těmito schopnostmi.

Je duchovní ohavností tvrdit, že fyzické tužby a rozkoše jsou neduchovní. Znamenalo by to, že Nejvyšší je krutý a mučí lidi tím, že do nich vložil takové touhy a rozkoše a takto ztěžuje či dokonce znemožňuje, aby někdo byl duchovním jedincem. Je to nesprávná idea, kterou pseudotvůrci zfabrikovali v peklech za účelem zničení pravé duchovnosti. Naneštěstí se tato idea přijímá, posiluje a udržuje zástupy mnichů, jeptišek, „svatých“ mužů a žen, kněží a ostatních, kdo věří v jejich platnost bez ohledu na jejich zaměření.

Ve skutečnosti však být či se stát skutečně duchovním jedincem je tím nejsnadnějším a nejpřirozenějším procesem. Je to vrozené a vlastní duchovnímu bytí každého. Netřeba se ničeho vzdávat. Ale naopak se tyto tužby, rozkoše a potřeby uznávají jako dary lásky a moudrosti Nejvyššího za účelem toho, že se použijí, vyjádří, potěší se jimi a budou se sdílet tak, jak je nejvíce mocné, se záměrem učinit druhé šťastnými a radujícími se. Konajíce tak a za tímto účelem i s tímto záměrem stává se jeden skutečně duchovním. Tyto rozkoše, tužby a potřeby se tudíž stávají jedněmi z mnoha nástrojů, jakými se jeden může sdílet s ostatními a sloužit jejich potřebám. Pokud se na ně pohlíží jako na nástroje vyjadřování, dávání, přijímání sdílení a vzájemného oplácení lásky a moudrosti Nejvyššího a sebe sama, jsou užitečné a kvůli tomu vysoce duchovní. V nich je duchovnost a Nejvyšší jako ve svém vlastním. Duchovní pokles načíná pouze tehdy, když je takový účel těchto tužeb a rozkoší popřen a když je tento nástroj obrácen v konečný cíl života.

Ve skutečně duchovní konotaci se tedy skutečně svatá osoba čili člověk Boží nijak neodlišuje od nikoho jiného. Taková osoba se plně těší životu ve všech jeho aspektech duchovním, duševním a fyzickým. Jedinou odlišností je to, že tato osoba plně uznává, přiznává a přijímá a vyznává, že vše, co má, je darem od Nejvyššího a výrazem jeho nepodmíněné lásky a moudrosti. Tudíž to není její, ale je jí to dáno za účelem oplácení a sdílení radosti, potěšení, rozkoše a štěstí s každým, kdo se toho chce dobrovolně účastnit. Taková osoba je vděčná a je jí to vhod, cítí uje neustálý vděk za všechny tyto dary a užívá je s opatrností, moudrostí a náležitě. Taková osoba

poznává pravou duchovní hodnotu těchto darů, neboť ty ji neustále připomínají její duchovní původ a souvztažnosti k jejím duchovním stavům a významům. Prostě jsou to cenné nástroje pro získání větší duchovnosti. To je tedy to, co skutečně znamená být Božím mužem či Boží ženou.

6. Jak se již uvedlo před tím, zfabrikovali pseudotvůrci dle svého původního plánu odlišnou sadu lidí s pomocí genetických manipulací. Anatomie, uspořádání mozku, fyziologie, neurofyziologie a všechny související funkce lidského těla byly široce pozměněny. Jedním z hlavních cílů takových fabrikací byla změna významu a účelu femininního principu reprezentovaného ženami. Touto drastickou změnou ve struktuře ženy se zabývali kvůli životně závažnému významu její souvztažnosti. Femininita souvztaží s láskou, a tedy se životem. Bylo proto nutné poněkud snížit tento význam, aby se mohlo uspět ve zničení duchovnosti. Proto se žena stala předmětem extenzivního pozměňování vzhledu jejího těla, které bylo utvořeno tak, aby se jevilo jako podřadné k tomu, jaké má muž.

Pseudočlověčenstvo bylo záměrně uspořádáno tak, aby dělalo všechny a veškeré závěry na základě zevních čili vnějších hodnot. Jedině taková struktura mohla zařídít jakýkoli úpadek od duchovnosti. Kdyby se důraz kladl na niterné hodnoty, nebyla by možná žádná duchovní recese a závěrečná destrukce duchovnosti, neboť niterný stupeň je duchovností samou.

Když se ví, že vše v této společnosti se bude posuzovat dle vnějšího vzezření, je nejlepším způsobem snížení významu souvztažnosti femininity s láskou a životem změna vnějšího čili tělesného vzhledu a fungování. Ženské tělo bylo obecně učiněno slabším, menším a více zranitelnějším než mužské. Tato situace vedla k rozvoji komplexu nadřazenosti oproti komplexu podřazenosti a způsobila, že se ženy staly závislými na mužích.

Pseudotvůrci vyvinuli plno zvláštních pravidel, nařízení, očekávání, vzorců chování a posil, což vedlo k ustanovení zvláštních pravidel pro muže a ženy v jejich vzájemných vztazích. Tak se vytvořily tradice, zvyky a jejich kultury, tak se udržovaly, zachovávaly a posilovaly a řídily se jimi veškeré vztahy mezi muži a ženami. Muži se ve společnosti stali vládnoucím faktorem, z čehož vyplývají výsady a zvláštní postavení spolu s předpojatostmi, pověrami a předsudky. Princip lásky a života byl v této formě zatlačen, potlačen a pohlíželo se na něj s obavami. Na druhé straně byl zdůrazněn, podporován a přijat princip arogance, surové síly, agresivity a ctižádosti reprezentovaný muži. Tato situace pokračovala až do takového extrému, že u určitých národů a náboženských dogmat se být ženou považuje za méně hodnotné než být zvířetem. Takový důraz vede k panování jednoho principu nad druhým - to jest k nebezpečné situaci, neboť v rovnováze obou faktorů je jednota, jednost a harmonie života spolu s tvořivostí, což obsahuje pravá duchovnost.

Takže pravé pojetí Nejvyššího, reprezentované jednotou principů feminity a maskulinity, je v lidské mysli překrouceno a namísto toho je do ní vložena překroucená verze tohoto pojetí. Tato překroucená verze vede nakonec k popření pravého Nejvyššího, a tedy ke zničení pravé duchovnosti. A to je účel, pro jaký pseudotvůrci zfabrikovali pseudočlověčenstvo.

7. Aby se tato situace posílila a zdůraznil se význam vnějších svazků a podřízené služebnosti jednoho principu vůči druhému, bylo nutné vytvořit instituce manželství a rodiny, které by úspěšně udržovaly tento ohavný stav. Uspořádání těchto institucí je vnější reprezentací toho, jak daleko mohou neduchovní principy zajít v zotročení lidí

vírou ve svatost vnějšího manželství a rodiny. Stává se posvátnou institucí, která se musí podporovat, strážil a bránit všemi prostředky.

Jelikož jsou všechny principy v pseudočlověčenstvu odvozeny z vnějších hodnot, jsou na nich založena pravidla, nařízení a očekávání i požadavky, ohraničující funkci manželství a rodiny a účel, kterému slouží. Takže pojetí manželství a rodiny není odvozeno z duchovních principů nejniternějšího stupně, ale z návyků, požadavků, diktátů a očekávání společnosti. Takto se zajišťuje jeho vnější zachování. V pravé podstatě a formě této společnosti nejsou možné žádné jiné úvahy. Duchovní reprezentace těchto svazků a aktů se přehlíží, či se vyznávají jen slovně, aniž by je někdo bral vážně. Proto jsou všechny manželské a rodinné svazky v této společnosti povahy zevní, neduchovní a nemají samy o sobě žádný smysl. Proto v pravém smyslu není na Zemi žádného manželství, ale jen navyklé svazky a zotročení, aby se udržoval neduchovní status quo pseudočlověčenstva. Těmito svazky se napájí neduchovnost. To je důvodem toho, proč je v dané společnosti tolik ohromných omezení, ohraničení, požadavků, předpisů a projekcí do manželského a rodinného života, které často vedou lidi k šílenství a zabíjení kohokoli jiného jak fyzicky, tak i duševně.

Problémem s rodinou a manželstvím je u pseudočlověčenstva to, že byly vynalezeny pouze za jedním účelem a z jednoho důvodu: Podporovat, udržovat a zachovávat život pseudočlověčenstva a všech jeho ohavných tradic, zvyků a kultur. Nesprávná idea jakékoli takové společnosti a duchovnosti se může udržet jen těmito institucemi, které byly vštípeny a vpojeny do lidské mysli, takže se považují za jediné zdroje přežití. Proto se tyto instituce stávají náboženskými a kulturními pevnostmi a dogmaticky se střeží se zuřivostí a zavidostí zlého hlídacího psa.

Jelikož je existence těchto institucí motivována vnějšími hodnotami a nesprávnými důvody, je neužitečnou a nebezpečnou existencí, neboť byla zfalšována v peklech. Podpora těchto institucí vede k podpoře neduchovnosti a jejím výsledkem je ničení pravé duchovnosti.

Pravý duchovní význam manželství nemá nic co dělat s veřejnými či vnějšími hodnotami. Je vlastní záležitostí niternosti, která je čistě subjektivní, individuální a intimní. Řídí se jen niternou potřebou sjednocení všech principů života, které představuje maskulinita a femininita. Je to stav a proces výměny, sdílení a spojení těchto principů za účelem získání většího duchovního uvědomění a přiblížení se k Nejvyššímu, kdož je přítomen v tomto sjednocení jako ve Svém vlastním, což vede k tomu, že se jeden stává více a více sám sebou. Jakmile se tato jednota ustanoví, není ohraničena na své vlastní udržování a sebepohlcování, ale vyzařuje se, sdílí a poskytuje mnoha ostatním. V této jednotě je vždy duchovní účel - konečná jednota jednosti a harmonie lásky a moudrosti, dobra a pravdy, femininity a maskulinity se všemi jejich atributy a odvozeninami. To je niterný stav a proces, který je na zevní čili vnější úrovni reprezentován ve formě fyzické přitažlivosti muže k ženě a ženy k muži a jejich touhou po fyzickém spojení a sdílení všech radostí a všeho štěstí, které je výsledkem tohoto spojení. Takové rozkoše a štěstí se považují za nástroje a vyjádření pravého duchovního stavu záležitostí, s nímž souvztaží. Takové pojetí vztahu muže a ženy je skutečně duchovním a ustanovuje základnu, na niž se může stát realitou a vzkvést pravé duchovní manželství.

Pravé duchovní manželství nelze ohraničit, omezit a spoutat žádnými zvyky a tradicemi, neboť hranice iniciují a udržují stavy stagnace, ve kterých není touha po změně. Ve stagnaci není žádná duchovnost. V pravém duchovním manželství na straně druhé jde o neustálou snahu po změně, duchovním pokroku a větším přiblížení se k pravé skutečnosti Nejvyššího.

Ideou pseudomanželství a pseudorodiny je tedy lidská mysl propírána tak silně, že povětšinou každý na Zemi věří, že jakákoli změna v uspořádání instituce manželství a rodiny, či její úplné odstranění by mohlo vést k úplnému zániku lidské existence. Ale ve skutečnosti je opak pravdou. Strnulé přilnutí k takovým institucím, které zfabrikovali pseudotvůrci, vede nakonec ke zničení člověčenstva a duchovnosti, jak lze vidět ze současného stavu událostí na planetě Zemi. To je ovšem konečným cílem pseudotvůrců - zničit jakoukoli duchovnost.

Aby se dodalo těmto manželsko - rodinným institucím a jejich funkci na větší věrohodnosti, vyvinula dogmata a doktríny všech náboženství falešný systémů víry, hlásající, že tyto instituce jsou posvátné a svaté, a proto se nemohou ani zrušit, ani změnit. Kolem těchto systémů víry jsou vybudovány zvyky na zvycích, tradice na tradicích, pravidla na pravidlech, očekávání z očekávání a požadavky z požadavků, aby se muži a ženy nutili do svazků jednoho s druhým, což u nich může vést k bídě, strádání, pocitům viny, starostem, obavám a všem šílenostem a omezením, které dusí veškerý duchovní život pod rouškou duchovnosti a ve jménu Nejvyššího. Toto je nejzazší ohavností těchto institucí, které jsou odpovědí na otázku, jaké by to bylo být bez duchovnosti.

V těchto institucích jsou však zrnka pravdy. Zdůrazňují skutečnost nejzazšího splynutí a sjednocení femininity a maskulinity. Ale jejich chápání, popis, vysvětlení a praktikování je holým zkreslením, zvrácením a zmrzačením. Má to ale tu hodnotu, že se tím poskytuje příklad toho, co není pravým duchovním manželstvím a rodinou.

8. Pojetí sexuality a sexuálního milování je pseudotvůrcům obzvláštním terčem překroucení, zvrácenosti a mrzačení. Důvod takového zájmu o tuto záležitost spočívá v ohromné duchovní důležitosti a souvztažnosti, kterou má sexualita. Ta je nejzazším vyjádřením jednoty, jednosti a harmonie všech duchovních principů, které se navzájem plně a zcela vyměňují a oplácejí. Tato jednota ústí v nanejvýš příjemném a blaženém vyvrcholení, které dává zrod zcela nové duchovní ideji, která se stává základnou pro manifestaci neustálého tvořivého úsilí všech sentientních entit. To je přivádí k většímu duchovnímu uvědomění, které přesahuje všechno předešlé, a to vede k ustanovení vyššího duchovního stavu a procesu, což je dostává do pozice těsnějšího přiblížení k Nejvyššímu. Skrze toto sjednocení a jím se stávají více sebou samými, a tudíž jsou více naživu. Toto je pravým významem sexuality také na fyzické úrovni, jelikož jejím účelem je konkrétní, smysly vnímatelná manifestace tohoto principu v nejzevnějším stupni.

Avšak takové pojetí sexuality nemohou pseudotvůrci tolerovat, protože by nevedl k eliminaci duchovnosti, ale namísto toho k jejímu potvrzení. Tudíž zfabrikovali zcela deformovaný náhled na sexualitu a vložili jej do lidských tvorů, které vytvořili, aby tito mohli podkopat sám tvořivý princip, se kterým sexualita souvztáhí a který ji reprezentuje, přestalo by tedy jakékoli Stvoření.

V této zfabrikované souvztažnosti se sexualita považuje za něco nečisté, špinavé, smyslově a tělesně ošklivé, sloužící jen dvěma účelům: Pozitivnímu (pseudopozitivnímu) účelu zachovávání druhů, což podporuje neustálý život pseudočlověčenstva; a účelu negativnímu - aby se lidé přiváděli do ohně pekelného chtíče, a tedy k věčnému zatracení.

Taková idea tedy vede k ustanovení všech druhů zákazů, omezení, očekávání, projekcí, stereotypů, pravidel a směrnic, které jsou uvaleny na sexuální vyjadřování lidských tvorů. Pocit viny z toho, že někdo má tahové pocity, je pečlivě vložen do lidské mysli a neustále se zde udržuje.

Vzhledem k tomuto spoluoznačení je sexuální styk dovolen pouze za účelem rozmnožování v rámci pseudomanželských svazků, čili se toleruje, pokud nastává jen mezi manželem a manželkou (pseudomanželem a pseudomanželkou). Jakákoli jiná forma vyjádření sexuality je zapovězena, netoleruje se a - v některých společnostech - se trestá fyzickými a zákonnými prostředky.

Takové pojetí sexuality ustanovuje velmi zvláštní tradice, konvence a techniky, které se musí sledovat a poslouchat pod pohružkou věčného trestu v peklech či zákonného potrestání dle zákonů, které se zfabrikovaly za tím účelem. V takové situaci je jedinec nucen přistupovat k sexuálnímu styku se strachem a obavami. To vede k sexuálním zábránám, které brání jeho sexuálnímu, a tedy i duchovnímu vývoji a ničí pravý tvořivý význam sexuality.

Problémem této situace je to, že sexuální pocity jsou velmi přirozené a normální a nic nemůže eliminovat jejich přítomnost. Musí se tak, či onak vyjádřit. Důvodem pro to je význam souvztažnosti sexuality pro sjednocení a výměnu všech duchovních principů za účelem vyvrcholení, což vede ke zrození vyšších duchovních idejí. Toto je základní princip života, který je zabudován do všech sentientních entit bez ohledu na to, jak byly geneticky zmanipulovány.

Je třeba si pamatovat, že při těchto manipulacích užili pseudotvůrci původní živé buňky pravých lidí, aby zfabrikovali pseudolidi. V těchto buňkách jsou navěky zachovány všechny duchovní principy. Pomocí těchto principů je možný a dosažitelný život. Takže pseudotvůrci museli zachovat sexualitu jako takový sjednocující princip. Ale její spoluoznačení, účely a významy byly zkresleny, zvráceny a zmrzačeny a pro mnohé lidi se stala nástrojem teroru a hrůzy.

Vzhledem k normálnosti a přirozenosti sexuálních pocitů, které jsou vrozenou a imanentní funkcí lidského života, a vzhledem k faktu, že jsou lidští tvorové naživu, jsou tyto pocity vždy přítomné ve všech lidských aktivitách. Ale kvůli ideám, které přiložili pseudotvůrci, jsou takové pocity a aktivity, které se k nim vztahují, považovány za abnormální, nepřirozené, hříšné, špatné a jako něco, za co se má člověk stydět či čeho se má chránit. Jak lze vidět, jsou pseudotvůrci velmi důslední v převrácení všeho vzhůru nohama. Takový postoj vede ke zvláštním pocitům ohledně lidského těla a nahoty. Místo toho, aby se přijala přirozenost a normálnost nahoty fyzického těla, které je stvořeno Nejvyšším, jeden je nucen je zakrývat, stydět se za ně, být na ně citlivý a v nejzazším smyslu jim opovrhovat. Takový postoj se stává ideální základnou pro vytvoření mnoha fyzických nemocí a chorob, neboť tělo protestuje proti takovému postoji vyvinutím všech druhů fyzických symptomů.

Na druhé straně jsou členové pseudočlověčenstva těmito deformovanými úvahami donuceni rozvíjet všechny druhy sexuálních zvráceností, úchylek, odříkání, sebezpotírání, podvodů, pocitů viny, obav a starostí, které se stávají zlořádným cyklem a perpetuum mobile sebeničení a likvidace druhých. A to je přesně to, co chtěli pseudotvůrci zařídit.

Aby dodali takovému pojetí sexuality věrohodnosti, všechny systémy víry a náboženská dogmata se angažují v prohlásování duchovní potřeby praktikování sexuálních omezení, ohraničení sexuálního styku na pouze jednoho manželského sexuálního partnera schválenými způsoby a ve schválených fyzických pozicích: Vše ostatní se považuje za cizoložství, smilstvo a za neodpustitelný hřích, který vede k věčnému zatracení v pekelném ohni.

S takovým přístupem k sexualitě je pravý duchovní význam sexuality navěky ztracen.

Po staletí je omylem to, že se za účel a cíl sexuality považovalo jen množení. Sexualita ve svém původním návržení nebyla nikdy míněna pouze kvůli rozmnožování fyzického potomstva či rození dětí. Jsou lepší způsoby, jak stvořit děti, než je fyzické narození. Sexualita byla stvořena za účelem nejzazšího sdílení a vyjádření univerzální lásky Nejvyššího, lásky obecně a pro rozkoš, potěšení a štěstí každého. Ve vyšším smyslu byla sexualita stvořena za účelem toho, aby lidem dala nástroj, jímž a skrze něhož mohou dát zrod novým tvořivým a jedinečným ideám, které se mohou projevit ve fyzické a konkrétní aktualizaci a realizaci na úrovni přírodního a nejzjevnějšího stupně.

V tomto spoluoznačení nejvyššího významu nejsou sexuální zkušenost a vyjádření omezeny pouze na jednoho partnera, ale jsou k dispozici všem, kdo si ze své svobodné vůle přejí se sdílet v tomto tvořivém úsilí za tímto zvláštním účelem. Omezení sexuálního styku jen na jednoho partnera je výtvořem pekel, aby se lidé omezovali ve svém tvořivém úsilí a aby se v nich zabila jejich touha po vyšší duchovnosti. Tato omezení vedou k pocitu vlastnictví, žárlivosti, výlučnosti, sobectví a zotročení. Toto ovšem nejsou nutné podmínky lásky, ale nenávisti a pekel. Na nich se nemůže budovat žádná duchovnost a pravá tvořivost.

Účelem pseudotvůrců bylo dostat pseudočlověčenstvo do takové pozice vzhledem k sexualitě, aby se ničila veškerá duchovnost.

9. Jak se uvedlo předtím, v původním rozpoložení pravého člověčenstva nebyl výsledkem sexuálního styku fyzický zrod dětí. Každou jedinečnou duchovní ideu, která byla výsledkem sexuálního styku, užil Nejvyšší, aby jí přímo nadělil konkrétní život a formu nové lidské bytosti. Takový byl původní a vůbec první stav záležitostí. Ve druhém stadiu se ustupuje od tohoto přímého nadělování, které je nahrazeno zvláštním typem dvojklonování. Uspořádání, jedinečnost a zvláštnost osoby stvořené takovou metodou byly stále určeny jedinečnými novými ideami, které byly výsledkem vyvrcholení dosaženého v sexuálnímu styku.

Takové ideje byly prostě užity pro stvoření nové osoby. V tomto smyslu přicházely děti na tento svět úplně jinak, než je tomu dnes. Odlišovaly se od současných dětí. Především získávaly bezprostředně plné poznání, které existovalo do té chvíle ve Stvoření.

V prvním stadiu člověčenstva, kdy působilo přímé nadělování Nejvyššího, byly děti plně dospělé od prvního okamžiku jejich objevení se. Ve druhém stadiu, kdy byl užit zvláštní typ biklonování, jejich těla vyrostla po úroveň raného jinošství a procitnutí se uskutečňovalo s plně dostupným poznáním všeho, co bylo nutné pro splnění účelu a cíle života nově přicházející osoby.

V obou situacích tito lidé vlastnili kvůli tomuto faktu plnou znalost relevantní jejich zvláštní funkci a také obecnou znalost všech ostatních funkcí. Vzhledem k tomu měli nevyhnutelně všechny nebo téměř všechny znalosti duchovních principů. U těch lidí, stvořených ve druhém stadiu, kde nebyla k dispozici žádná zkušenost přímého nadělení od Nejvyššího, existovala jen malá úchylnka. Ale i vědomost o ní jim byla bezprostředně k dispozici. Kdyby tato metoda stvoření lidí pokračovala, nebylo by žádného duchovního úpadku, neboť každý by kvůli této metodě zrodu byl přirozeně duchovním člověkem.

Takže v situaci, jakou je tato, nebylo nutné žádné formální vychovávání, jelikož každý přicházel do plného poznání a postupoval tak, aby přidal a přispěl k tomuto poznání svým vlastním duchovně tvořivým úsilím, které do něj vložil Nejvyšší.

Takovou situaci nemohli pseudotvůrci tolerovat, jelikož by to vedlo ke stále větší a větší duchovnosti namísto toho, aby se zmenšovala až do bodu jejího úplného zrušení.

Proto vytvořili pseudotvůrci plán nového procesu, v němž by na tento svět přišly lidské bytosti. Jak se již uvedlo, zfabrikovali genetickými manipulacemi pseudomuže a pseudoženu. Jako prototyp užili zvířecího, opici podobného tvora, aby znovu uspořádali ženské tělo tak, aby umožňovalo početí a fyzické narození dítěte přesně stejným způsobem jako u opici podobného zvířecího tvora.

Touto změnou se zařídilo několik věcí: A) mohla se budovat instituce rodiny a manželství, která by mohla udržovat existenci pseudočlověčenstva, dokud by úplné zničení duchovnosti nedošlo plodného uzrání; B) narození každé lidské bytosti s nevědomým poznáním či s ohraničeným vědomým poznáním se mohlo stát realitou; bylo nutné, aby lidem nebyla od prvního okamžiku narození k dispozici žádná vědomá znalost duchovnosti, aby se do nich mohly vložit neduchovní ideje; C) nutnost vybudovat tradice a zvyky pro vzdělávání a výchovu dětí tak, aby se zachovala existence pseudočlověčenstva, což vedlo k rozvoji celkového vzdělávacího systému; D) rozvoj pocitů závislosti na vnějších činitelích a zevních prostředích jiných lidí a pocitů, že je třeba se jimi řídit; E) založení institucí vnější fyzické moci a kultur s pravidly, směrnicemi a předpisy, které se musí dodržovat. To vede nakonec k ustanovení států a vlád, aby se tato moc a kultura mohla prosazovat zákony pro tento účel speciálně navrženými.

Jak lze vidět, dopad, důsledky a následky tukového pozměnění lidského reprodukčního procesu jsou dalekosáhlé. Vše je zaměřeno pouze k jedinému cíli: konečnému zničení duchovnosti. Vše bez výjimky slouží tomuto účelu.

Hlavní zbraní, kterou produkuje tato změna, je narození do vědomé nevědomosti. V takové situaci se dítě rodí s uzavřeným vnitřním duchovním stupněm, částečně otevřeným intermediálním stupněm a zcela otevřeným přírodním či zevním stupněm; je tedy každý od prvního okamžiku svého fyzického narození nucen hledat vně odpovědi na všechny otázky. Zaneprázdněnost vnějším světem se stává nutným důsledkem.

Toto je skutečnou zbraní při odrazování lidí od toho, aby uvážili svůj duchovní původ, který je v nejnižším stupni. Narození s otevřeným duchovním stupněm by dle své povahy nemohlo být zrozením do nevědomosti. Ale zrozením s uzavřeným duchovním stupněm a plně otevřeným přírodním stupněm musí být zrozením do nevědomosti, jelikož v přírodním či zevním stupni není žádné poznání s výjimkou toho, které přichází z nejnižšího či zevního duchovního stupně. Tato nevědomost poskytuje dobrý podklad, do něhož mohou vychovatelé vložit a vkládají sémě jakékoli volby.

Jakmile se všechny znalosti musí vkládat z vnějšího dovnitř, a ne naopak, lze vymyslet veškeré druhy fabrikací, idejí, myšlenek a názorů a vložit je do lidí a jimi jim promývat jejich mozky metodickou výukou. Za tím účelem se zakládají školy a vzdělávací systémy, v nichž se takový proces stává skutečností. Vyučují se jen ty ideje, které jsou souhlasné s diktátem dané jednotlivé spornosti, jejími tradicemi, zvyky, pravidly, nařízeními, její kulturou, přijatými náboženskými dogmaty a systémy víry, spolu se vším ostatním, co si každá jednotlivá vláda a zřízení přeje a žádá. Taková situace je plodnou půdou pro započítí všech druhů duchovních úchylek a jiných žádoucích poklesků.

Aby se zajistilo neustálé trvání této situace, vložili pseudotvůrci do svého pseudostvoření animální pocity mateřství, otcovství, lpění na rodině, dětství a všechny ostatní zvířecí instinkty, takže jsou lidé lapeni do pasti víry, že tyto pocity jsou přirozenými a normálními stavy lidského rozpoložení. Všechny systémy, a obzvláště všechny náboženské systémy, se angažují ve vtiskování, vkládání, podporování a udržování takových idejí, což způsobuje, že lidé věří tomu, že tyto pocity mají duchovní hodnotu.

Ale ze stanoviska duchovního nejsou tyto pocity ani přirozené, ani normální a nemají samy o sobě žádnou duchovní hodnotu. Toto není způsob života pravých lidí, ale životní způsob zvířecí. Pseudotvůrci záměrně připodobnili lidské tvory ke zvířatům, když ze zvířat vzali všechny takové instinkty a vložili je v pozměněné podobě do svého pseudostvoření, to jest do současných lidských tvorů na planetě Zemi.

V pravém duchovním spoluoznačení odráží princip mateřství a otcovství Jednost Nejvyššího a Jeho/Jejího Absolutního tvořivého úsilí, které se přenáší všem sentientním entitám. Mateřství a otcovství má za výsledek produkci nových duchovních idejí, jež se rodí během výměny všech duchovních principů femininity a maskulinity, které se projevuje ve fyzické úrovni sexuálním stykem a orgasmem. V takovém spoluoznačení se jeden stává z Nejvyššího matkou a otcem zvláštních nových duchovních idejí, které probíhají a stávají se nezávislými a svobodnými bytostmi, majícími bytí nadáním od Nejvyššího. Nadělení Nejvyššího a Jeho/Její Tvořivé úsilí přenesené a projevené v dětech takto narozených je pravou školou, vzděláním a pocitem sounáležitosti k Jedné rodině, všemu Stvoření Nejvyššího, kdož jest jediným, koho je možno uctívat jako Otce a Matku, a jedinou skutečnou autoritou, oorrávanou ze svobodné vůle a volby.

Jakákoli jiná situace než tato vede nakonec nevyhnutelně ke ztrátě a závěrečnému zničení veškeré duchovnosti, tedy i života.

Avšak takovéto odlišné situace obsahují zrnka pravdy. Je třeba mít neustále na paměti, že pseudotvůrci vždy napodobují pravého Stvořitele. Používají tytéž ideje a principy, jenže ve zvrácené, překroucené a zmrzačené podobě. Ideje mateřství/otcovství, výchovy, rodiny, autority atd. jsou v zásadě duchovními ideami. Ale způsoby, jakými se užívají, interpretují, používají a posilují, jsou neduchovní, vedoucí k zániku duchovního života. Pravdou je to, že tyto pojmy reprezentují v přírodním světě jisté duchovní kvality Nejvyššího, se kterými souvztaží. Avšak ve své zkažené, překroucené a zmrzačené formě slouží k ukazování a výuce toho, co není skutečnou rodinou, autoritou, výchovou, skutečným otcem a skutečnou matkou a co není skutečnými dětmi.

10. Jako součást shora popisovaného vzdělávacího rozpoložení vyvinuli pseudotvůrci celistvý systém filosofii a metafyziky a různých způsobů chápání stvoření za účelem vložení protikladných idejí do lidské mysli, což by je nakonec vedlo k zavržení jakékoli filosofie.

Problémem s takovými filosofiemi je, že nepřístupují přímo k nejniternejšímu duchovnímu stupni, z něhož by měly takové filosofie vycházet. Jak se uvádí výše, byl tento stupeň záměrně uzavřen. Přístup k němu je jen nepřímý - vnějším pozorováním, to jest z „vně“ do „uvnitř“. Jelikož „vně“ samo v sobě nemá jednotící princip, jaký má „uvnitř“, vytvářejí se rozličné pohledy, názory a ideje, které jsou založeny na osobním vycítění, výkladu a chápání původu života, jeho pravého smyslu, pojetí poznání, struktury vesmíru atd. Takové náhledy jsou potom zabudovány do celků filosofických, metafyzických a epistemologických systémů, kterým se učí lidé po celém světě.

Vzhledem k jejich původu a vnějškovosti jsou vysvětlení, která podávají, odvozena z této vnějškovosti, a jsou tudíž zkreslováním pravé reality. Vnějškovost této situace se tím, že se zaměřují na niterné věci, nijak nepřekonává. Vnější chápání a výklad niterného bude vždy zevním bez ohledu na to, jak se kdo obrací k niternostem. Produktem takové situace nemůže být skutečná pravda, ale jen zkreslení.

Tato situace je ovšem záměrně vytvořena pseudotvůrci, neboť ti si jsou vědomi nebezpečí, které představuje filosofie při své povaze zkoumající smysl života, zásady poznávání a všechny ostatní duchovní a niterné záležitosti. Toto je jedním z důvodů, proč pseudotvůrci pečlivě uzavřeli niterný stupeň a učinili ho přímo nedostupným. Toto uzavření nutí filosofii, aby se stala pouhou formou hádání, které může, nebo nemusí vést k objevu skutečné pravdy.

Tímto uzavřením je do lidské mysli vloženo pochybování o jakémkoli filosofickém závěru. Pochybnosti samy o sobě podkopávají plné přijetí toho, že by jakýkoli závěr či jakákoli situace mohly být nakonec pravdivé. Takové pochybování se zvětšuje tím, že existují mnohé vzájemně si odporující filosofické a metafyzické systémy, které všechny prohlašují, že mají skutečnou pravdu. Ale dvě protikladné ideje nemohou být obě pravdivé. Ale která je pravdivá a která nesprávná? Taková otázka může nakonec vést k zavržení obou.

Taková situace může vést a vede k tomu, že se nebere zřetel na jakékoli filosofické závěry bez ohledu na to, jak by mohly být pravdivé. A toto je chytákem pseudotvůrců: Vést lidi k pochybování o čemkoliv a o komkoli. Z tohoto rozpoložení pochybností je snadnější zařídit zničení duchovnosti.

11. Jiným pseudotvůrci pečlivě zaměřeným cílem ke zničení se stal pojem etiky a morálky. Je nutné vybudovat odlišnou, neduchovní etiku a morálku a definovat pojmy dobra, pravdy, zla a nepravdy tak, aby se obraly o jakýkoli pravý duchovní význam. To se provede zavedením tradic a zvyků s jejich striktními pravidly, zákony, směrnicemi a předpisy, které určují, co je dobré a co je zlé, co je správné a co není.

V takových systémech nevyvěrá určení těchto pojmů z nejniternějšího duchovního stupně něčí duchovní potřeby, ale jen ze zevně nucených tradic a zvyků, které udržují stagnující a přežívající pravidla, zákony, požadavky a představy.

Tak ztrácí dobro a pravda svůj pravý význam a na to, co přispívá k zachování, udržování a podpoře tradic, zvyků a jejich kultur, se pohlíží jako na pravdu a dobro.

V rámci tohoto pojetí je dobrem a pravdou vše, co je příspěvkem zachovávajícím status quo. V takovém zachování není žádný pokrok, a tedy ani řádná duchovnost. Skutečná pravda je vždy dynamická, a tudíž neustále překonává všechny tradice a zvyky. V dynamické povaze pravdy spočívá její dobro. Cokoliv způsobuje pokrok k vyššímu duchovnímu uvědomění a lepšímu duchovnímu životu, je dobré, a tudíž pravdivé. Lepší duchovní život znamená větší individuální svobodu a nezávislost, větší příležitosti pro sebeuskutečnění a seberealizaci, větší projevení individuálního tvůrčího úsilí, větší ovládání vlastního života a přiblížení se k vlastnímu pravému sebepojetí a obrazu sebe sama. Takový život je vskutku duchovní, a tedy skutečně vede k většímu duchovnímu uvědomění. Dynamická povaha tohoto procesu je zřejmá. Cokoli tento proces blokuje, je zpátečnické, neetické a nemorální.

V pojetí etiky a morálky pseudočlověčenstva je ale vše obráceno naruby. Proto se pravá morálka a etika považuje za nemorální a neetickou, neboť podkopává závislost na zvycích a tradicích. Na takové podkopávání se pohlíží jako na závažný zásah do

zachovávání pseudoživota pseudočlověčenstva, a tedy se musí jevit jako zlé a nesprávné.

Kvůli dynamické povaze duchovnosti není možné nalézt duchovnost ve stagnujících podmínkách tradic a zvyků, takže přilnutí k nim je nejrychlejším a nejlepším způsobem ničení jakéhokoli možného duchovního obrození.

Dobrým příkladem této pseudomorálky a pseudoetiky je situace se sexuální výchovou ve školách Spojených států. Pozitivní a ve své podstatě duchovní snaha zavést sexuální výchovu do systému školství je podkopávána a blokována a zavile napadána takzvanou „morální“ většinou. Morální většina je ovšem křížáckým tažením za zachování všeho starého, tradičního, konvenčního a pseudonáboženského, v němž neexistuje žádné řádné pochopení lidské sexuality. Již užití slova „sex“ se považuje za nenormální, neetické a nebezpečné. Příslušníci této morální většiny nechtějí povolit svým dětem, aby poznali skutečná fakta sexuálního života, protože by to zničilo jejich vlastní iluzi o etice a morálce. Pod rouškou morálky vnucují systému přesný opak - zhanobení morálky. Měli by se proto nazývat „nemorální většinou“.

Nicméně pokrytectví, zvrácenost, překroucení a zmrzačení pravé morálky a etiky pseudočlověčenstva jsou takové, že lidé sami sebe považují za vysoce morální a etické. To je jedním z vážných důsledků lidského duchovního úpadku.

12. Pochopení pravé lidské povahy je úhelným kamenem, na kterém se buduje duchovní rozvoj a pokrok člověčenstva. Pokud se dosáhne správného porozumění lidské přirozenosti, dosáhne se porozumění tomu, čím je vůbec pravá duchovnost. Takové pochopení je nebezpečím pro plán pseudotvůrců. Jako součást jejich pseudotvůrčích snah v procesu fabrikace pseudolidí bylo nutné potlačit jakoukoli takovou znalost a podporovat neznalé lidi, kteří nebudou mít žádné skutečné ponětí o lidské přirozenosti ze svého niterného čili duchovního zaměření. Uzavřením niterného stupně, z něhož by se taková znalost dala bezpečně odvodit, uzavřeli pseudotvůrci možnost vybudování pravé duchovní psychologie a sociologie. Namísto toho otevřením nejzevnějšího čili přírodního stupně zfabrikovali základnu, na níž se rozvíjejí takzvaná vědecká psychologie a společenské vědy. Taková psychologie a takové společenské vědy přehlížejí většinu duchovních pojmů, či je vnímají zkresleně, skrze brýle tradic a zvyků. Jelikož se tu klade důraz na pozorování a popis pouze vnějšího stupně, pravá lidská podstata uniká jejich úvahám. Zevní stupeň sám o sobě se považuje za přirozenou lidskou podstatu. Z tohoto stupně se odvozují všechny definice, kategorie, principy a chování. Zevní stupeň lidské mysli je rozdělen a uspořádán do mnoha úrovní a rozměrů a z něho se postulují pojetí lidské mysli a lidské osobnosti. Takže se v tomto pojetí zevní stupeň považuje jak za zprostředkující, tak i za niterný. Vše je na povrchu. Nejnižší vrstvy povrchu se považují za nejzazší původce, příčiny, výrazové činitele a determinátory lidského chování a lidské duševnosti.

Na takovém přístupu jsou vybudovány psychologické tradice a zvyky, které udržují tento stav věcí. Jakýkoli pokus je porušit či přijmout více, než připouštějí, se odmítá, odsuzuje a zavrhuje. Takové pokusy se považují za znaky dušení choroby nebo aktivní představitosti bez jakéhokoli podkladu v realitě - realita se rovná pozorovatelnému vnějšímu stupni lidské mysli.

Taková psychologie není ovšem skutečnou psychologií, protože se vůbec nezabývá pochopením a popisem pravé lidské podstaty a lidského chování, které se z ní odvozuje, jak si to sama o sobě myslí. Zevní stupeň lidské mysli není lidskou podstatou. Zevní stupeň projevující se tělesnými, nervovými a mozkovými funkcemi a

k nim souvztažnými dušeními reakcemi je pouze mechanismem, jakým tato podstata působí. Tento mechanismus a jeho reakce není totéž jako lidská podstata. Tato podstata přesahuje ve všech ohledech cokoli, co se představuje v zevním stupni, a cokoli, co představuje tento stupeň sám.

Aby se porozumělo pravé lidské přirozenosti, musí se otevřít niterný stupeň. V něm se nachází původ, příčina a determinace jedinečné přirozenosti lidské mysli, která se projevuje v nekonečné rozmanitosti svých nositelů. Niterný stupeň je duchovním stupněm, ve kterém je Nejvyšší jako ve Svém vlastním. Z toho důvodu, mají-li kdy psychologie a sociologie řádně pochopit lidskou přirozenost, musí zcela a úplně zanechat svých současných praktik a metod a svého dogmatického zabývání se zevními faktory a obrátit se k vytvoření nástrojů a metod ke startu z vnitřku, z „nitra“ navenek čili k „vně“. Doposud veškeré jejich úsilí kráčelo nesprávným směrem - z „vně“ k „uvnitř“. Jelikož při tomto obráceném směřování je „uvnitř“ uzavřeno, nelze je objevit. To ovšem vede k nevyhnutelnému závěru, že neexistuje žádné „uvnitř“. Tudíž žádná duchovnost nemá jakoukoli pravou realitu v bytí a pravou lidskou podstatu nelze odvodit z jakékoli duchovnosti. Takže moderní empirická psychologie a společenské vědy plní v rukách pseudotvůrců správnou roli tím, že neustále odvádějí lidi od duchovnosti. Konec konců je toto jedním z mnoha důvodů, proč pseudotvůrci vynutili uzavření niterného stupně a uvrhli do slepoty všechny psychologické a sociální vědy.

13. Jedním z největších ohrožení pseudotvořivého úsilí pseudotvůrců je přirozená a normální tendence lidských bytostí ke svobodě a nezávislosti. Tento sklon se odvozuje z Absolutní přirozenosti Nejvyššího, kdož jest Absolutní svobodou a Nezávislostí. V ní pravá duchovnost prosperuje a postupuje neustále vpřed. Je tedy jednou z hlavních snah pseudotvůrců podkopat, blokovat a omezit tuto svobodu a nezávislost jakýmikoli prostředky. Jako součást této snahy je ukradena idea z organizační struktury duchovního světa. Je to idea vlády. Účel, obsah a funkce takové ideje jsou ovšem zvráceny, překrouceny a zmrzačeny. Ať v takové podobě je tato idea vložena do uspořádání pseudočlověčenstva.

Jsou vybudovány tradice, zvyky a kultury. Do nich jsou vloženy jejich různé výklady a chápání. Takové odlišnosti vedou k vytváření politických stran, vládnoucích byrokracií, různých politických států, systémů a dalších jiných věcí. Každá z nich vytváří své vlastní chápání a interpretování tradic a zvyků. Aby se zajistila bezpečnost a zachování těchto systémů, jsou sepsány zákony na jejich ochranu a počíná existovat celý soudní systém, aby interpretoval tyto zákony. Jakmile jsou zákony sepsány a interpretují se, je nutné je prosadit. To vede k založení institucí prosazujících právo, policejních systémů a systémů vězení, kde se zadržují ti, co takzvaně porušili zákon.

V nejzazším smyslu tyto instituce a policie slouží jen jedinému účelu - zachování a ochraně samotného systému. Bez ohledu na politické výklady tohoto systému se všechny jeho tradice a zvyky bedlivě střeží a brání.

Kvůli tomuto jejich utilitárnímu účelu nemá žádný systém vůbec žádný duchovní zřetel. Takový zřetel se velmi často využívá k posílení vlády samotného systému.

Takovéto složité, komplexní a komplikované systémy potlačují, zatlačují a omezují vše nové, odlišné a mající dopad na systém. Věří se, že mají legitimní právo tak konat, neboť nejvyšším cílem života je zachování systému samotného. Takové uspořádání je krásným nástrojem zničení, nebo přinejmenším omezení jakékoli lidské svobody a nezávislosti tím, že se lidé učiní závislými, aby mohli přežít. Tím, že se jim nedá žádná volba než poslouchat systém (chtějí-li blahobyť), odebírá se lidským bytostem jejich

nejcennější hodnota - právo na svobodu a nezávislost na jakémkoli systému. Taková závislost samozřejmě blokuje duchovní rozvoj a pokrok. A ta je to, čeho pseudotvůrci chtěli dosáhnout.

14. Místo a pozice pseudočlověčenstva v nejzevnější úrovni a nejzevnějším stupni hmoty a uzavření nejniternějšího duchovního stupně vede k nutnosti vysvětlovat všechny události na základě jejich zevního projevu. Proto je v těchto společenstvech tendence rozvíjet velmi zvláštní postoj k přírodním vědám.

V temných dobách, kdy panovala zateknost, dogmatismus a fanatismus vnějšího padělaného náboženství, bylo zakázáno a trestáno se jakékoli vědecké zkoumání, které by vedlo ke zpochybnění zavedených dogmat. Odtud pocházela tendence těchto věků upálit každého, kdo přišel s něčím novým a odlišným. Podporovaly se jen ty vědy, které potvrzovaly zavedená dogmata.

Na straně drahé jsou závěry učiněné v moderní době přírodovědci jako výsledek jejich zkoumání a experimentování na úrovni zevního stupně - to jest na úrovni všech přírodních zákonů a událostí - mnohými považovány za nejzazší pravdu a skutečnost. Taková pozice vede k rozvoji zvláštních vědeckých tradic a konvencí, což potom omezuje přírodní vědy v jejich progresivním rozvoji. V tomto smyslu není žádného rozdílu mezi vědeckým vysvětlením světa a vysvětlením pseudoduchovním. Obě jsou založena na tradicích a zvycích.

Tradice a zvyky všech přírodních věd spočívají v zabývání se vnějším světem a jeho rozmanitými prvky v jejich rozmanitých kombinacích a formách. Z toho pak plyne sklon vysvětlovat Vesmír a život pojmy a fenomény hmoty a jejími mechanickými, fyzikálními, chemickými, biologickými a matematickými zákony.

Taková vysvětlení se vztahují k nejzazší úrovni, kde neexistuje ani skutečný život, ani skutečné zákony samy o sobě. Jelikož někdo, kdo je zcela zevním, nemůže v těchto událostech a jevech samotných rozeznat žádnou duchovnost, vede ho to k popření existence duchovnosti vůbec.

Pravý duchovní účel přírodních věd by měl být ve zkoumání souvztažností všech přírodních událostí a jevů s duchovní říší a toho, jak takové souvztažnosti mohou plně vysvětlit pravou povahu Stvoření a života ve všech jeho úrovních, dimenzích a stupních.

Ale takový účel vědeckého zkoumání je pro pseudotvůrce nemyslitelný, neboť by všechny vědce neustále přiváděl k větší a větší duchovnosti. A to je ve skutečnosti pravá duchovní hodnota všech přírodních věd. Taková situace je nežádoucí a nelze ji tolerovat, a tudíž si vynucuje změnu v přístupu a metodě. Ta se provedla uzavřením duchovního stupně a oddělením planety Země od jiných zdrojů poznání, než je pozorování přírodních jevů, a vložením ideje do lidské mysli, že jedinou vnímatelnou realitou je realita vnějšího světa, který je jediným zdrojem původu, vytváření a udržování života.

Toto je velkým napálením vědy, které se udržuje a vyživuje tradičním a konvenčním přístupem užívaným přírodovědci. Toto napálení se odráží v definici toho, čím je vůbec pravá věda. Obsah takové definice je postaven na zevním potvrzování platnosti pozorovatelných jevů smyslovými prostředky. Jelikož smyslové nástroje jsou ze zevního stupně, nemohou detekovat nic víc, než co se objeví v tomto stupni. A jelikož se niterný stupeň udržuje uzavřený a nedostupný přímým a smyslovým prostředkům, jeho existence se buď zpochybňuje, či zcela popírá. Na základě těchto

samovnučených omezení jsou u přírodovědců možné jen zcela nesprávné a zkreslené závěry ohledně života, vesmíru a všech jejich jevů a struktur.

15. To, že je pseudočlověčenstvo zaneprázdněno vnějšími hodnotami, zakládá podivný a paradoxní postoj k otázce lidského života a smrti. Na jedné straně - jelikož se přikládá malá či žádná hodnota niterným a vskutku duchovním záležitostem, které ustanovují život - má lidský život sám o sobě malý význam. Může se takto snadno zasvětit zachovávání, udržování a podporování monstrózních tradic, zvyků, kultur a všech jejich systémů. Důležitou věcí zde není lidský život jedince, ale obrana systémů, které se považují za to, co obecně daruje, podporuje a udržuje život. Tento abstraktní život systému se pokládá na piedestal, a uctívá se ve formě mnoha miliard obětí lidských individuálních životů, což se oslavuje a obdivuje. Pustošivé války a činy násilí a agrese, které zabíjejí lidi jako mouchy, jsou příkladem takového postoje.

Na straně druhé - jelikož se život odvozuje z přírody a fyzického těla a má jejich vlastnosti - lidé na životě v těle zoufale lpí a rozvíjejí značné obavy ze smrti velmi se snažíce podporovat, rozšiřovat a zachovávat tento život za každou cenu. Nechtějí připustit, že v těle ani v přírodě není žádný pravý život, ani to, že je to pouze přítomnost života v nich prostřednictvím nejniternějšího stupně, v němž je Nejvyšší. Tudíž je pro ně skutečně nemožné věřit, že eliminací těla a hmoty se neeliminuje individuální život, neboť je zcela, úplně a absolutně nezávislý na jakémkoli přírodním fenoménu hmoty a jejích prvků. Skutečný život je život duchovní a nemůže být zničen.

Takové ideje jsou pro pseudotvůrce nežádoucí a nesnesitelné. Proto vložili do lidských myslí tento paradoxní postoj k životu, omezující jeho význam na abstraktní život systému a na závislost na fyzickém těle a hmotě. Zaneprázdnění takovými pseudoživotem je bezpečným způsobem, jak udržovat lidi mimo pravou duchovnost.

Jiné zkreslení důrazně vštípené v lidskou mysl přichází skrze náboženské ohavnosti diktující lidem zvláštní způsob života, který musí vést, aby si zasloužili vstup do nejasného věčného života. Není zformulováno žádné detailní pojetí podstaty věčného života. Jelikož jsou tyto diktáty založeny na strachu, pocitech viny, trestech a záměrném zatemňování stylu věčného života, lidé se stále více obávají umírání a pravého života a lpí stále tvrději na fyzickém životě svých těl. Při pohledu na tuto skutečnost jsou tyto náboženské ohavnosti ve svém nejzastřenějším smyslu stejně materialistické, zvrácené a nebezpečné jako všechny ostatní. Neexistuje v nich nic skutečně duchovně hodnotného. Jediným zrnkem pravdy dostupným v těchto pojetích je předpoklad či doufání, že je tu jakýsi druh života po smrti. Vysvětlení, výklady a chápání toho, jak takový život funguje a jak se dosahuje, jsou ale úplně zkresleny, zvráceny a zmrzačeny, což vede k ustanovení pomníků o tom, co není pravým věčným duchovním životem.

16. Životní styl pseudočlověčenstva se točí okolo následování, podporování a udržování tradic, zvyků a kulturních obyčejů. Cokoli nové se přijímá zdráhavě, pomalu a s nedůvěrou a trvá dlouho, než se to absorbuje. Jakmile se to přijme, stane se to částí těchto tradic a zvyklostí a ztrácí to svůj pokrokový prvek. V každém novém kroku se původní pojem individuality a individuálních odlišností pozměňuje, zkresluje a je zvrácen. Tradice, zvyky a kultury vedou ke stereotypnímu rozvoji osoby, od které se očekává, že bude myslet, cítit, chtít, jednat, fungovat a chovat se jistými způsoby, které tento stereotyp předpisuje.

V tomto smyslu je individualita nahrazena hraním rolí, konformitou a uniformitou. Jakékoli odchylky od těchto požadavků a nároky se považují za nežádoucí, nenormální, patologické a nebezpečné, a proto se musí jejich projevu kontrolovat, blokovat a potlačovat. Lidé, kteří jsou dle ustanovených standardů odlišní, neobvyklí a

nekonformní, se, považují za podivné, individualistické a za negativní jev v životě takové společnosti.

Cokoli je odlišné od těchto standardů a stereotypů, je výpadem proti samému životu těchto tradic a zvyklostí, na nichž je postaveno pseudočlověčenstvo.

Proto jsou jak individualita, tak i individuální odchylky potichu a šikovně potlačeny, zatlačeny a odrazuje se od nich všemi přímými i nepřímými prostředky.

Projevování a fungování individuality a individuálních odlišností je pro pseudotvůrce nesnesitelné, protože to vede k objevení pravých duchovních principů, které jsou za tím. Absolutní tvořivá snaha Nejvyššího se projevuje nekonečnou rozmanitostí a nekonečným počtem jedinečných individuů a jejich individuálních odchylek, jejichž celkový souhrnný součet se stává podkladem, na kterém je možné a dosažitelné Absolutní sdílení absolutních principů Nejvyššího a na kterém toto sdílení nastává. Pravá duchovnost se tudíž zakládá na takové individualitě a na těchto individuálních odlišnostech.

Aby se podkopala a snížila důležitost tohoto pojetí, museli pseudotvůrci vést své pseudostvoření ve formě pseudočlověčenstva k budování všech typů sociálních, kulturních, náboženských i jiných zvyků a tradic, které by svými požadavky na konformitu blokovaly rozvíjení, projevování a fungování takové individuality, bránily mu a odrazovaly od něho. Jakmile v tomto podniku uspěli, otevřela se cesta k nižší a nižší duchovnosti, až nezůstalo z duchovnosti nic, nebo jen málo. Monstróznost zvyklostí a tradic se snaží rozsápat individualitu se zuřivostí neustále hladové šelmy.

17. V takovém rozpoložení a při takových tendencích je nutné, aby se přesně určila základna, na níž by se odehrávaly lidské vztahy. Takové vztahy není dovoleno budovat na individuálních podobnostech, což vede k většímu duchovnímu uvědomění, ale na zevních vymoženostech a požadavcích. Jelikož je pseudočlověčenstvo obráceno zevně k povrchu nejzevnějšího stupně bytí, jsou všechny jeho hodnoty založeny a posuzují se na tomto povrchu. Lidské vztahy nejsou žádnou výjimkou z tohoto pravidla. Jsou určovány vnějším způsobem vnucenými zvyky, tradicemi a kulturami a jejich pravidly, směrnici a nařízeními. Jsou založeny stereotypy těchto vztahů, dle nichž jsou všichni a každý nuceni utvářet své vztahy. Jsou tu určité požadavky, projekce, očekávání, rituály i slavnosti, které určují a diktují formu, postup, obsah a ustanovení těchto vztahů.

V takové situaci počínají lidé hodnotit své vztahy ne na niterném duchovním základě, ale dle zevních, materiálních, společenských a politických výdobytků jednotlivců, které zapadají do očekávaných standardů. To vede k rozvrstvování lidí, což rozděluje společnost do rozmanitých skupin, tříd a stran, které si zformulují svá vlastní pravidla, nařízení, směrnice, tradice a zvyky, a očekává se, že příslušník té které třídy se podle nich bude chovat a bude u nich setrvávat. Jelikož je tato diferenciací vnucena zevními hodnotami materiální, společenské a politické pozice, vede k ustanovení výlučnosti dle vlastní pozice a role, což pak vede k moci a panování. To je vhodnou půdou pro zničení veškeré duchovnosti.

V takovém uspořádání se rozvíjejí nepřátelské, nenávistné a paranoidní pocity jedné skupiny či třídy vůči druhé a neustále se rozdmýchávají boje o dominantní postavení. Tyto skupiny a třídy počínají bojovat za svá takzvaná práva a za to, aby vládly jejich vlastní pevné tradice, zvyky a životní styly, které se ve své podstatě a formě vůbec neodlišují od jakýchkoliv jiných, patřících jiným takzvaným privilegovaným skupinám. To, co se pro ně stává veskrze důležitým, není záležitost obsahu, ale věc zevní pozice

a moci. Privilegované skupiny dneška se mohou zítra stát utlačovanými a obráceně. Jedná se jen o výměnu pozic, ale NE o záměnu pravých hodnot. Potlačené třídy, jakmile se stanou privilegovanými, převezmou a přijmou tyto hodnoty a udržují je stejně účinně a soustavně jako předešlé vládnoucí třídy.

Na takovýchto základech jsou tedy vybudovány lidské vztahy v člověčenstvu. Toto je záměrným výtvozem pseudotvůrců, aby se právě duchovní hodnoty - láska, tolerance, porozumění, spolupráce, trpělivost, ohled, přijímání a svoboda volby - mohly zadusit a nahradit svými opaky - nenávisť, intolerancí, úmyslným nedorozuměním, nespolupracováním, bezohledností, netrpělivostí, odvrhováním a otroctvím konformitě, tradicím a zvykům, které ničí duchovnost.

18. V tomto uspořádání musí nakonec vše směřovat k jednomu účelu: Udržovat a podporovat systémy pseudočlověčenstva a pokračovat v jejich zachování a růstu, aby mohly nejen přežít, ale se i rozšiřovat, jak se doufá, navěky.

Aby se dosáhlo tohoto cíle, je iniciován postupný rozvoj technologií. Technologie je v tomto spoluoznačení užita jako nástroj důkazu všem členům pseudočlověčenstva, že jejich účelem je neustálé zdokonalování podmínek jejich života. Technologie se zabývá vnějšími jevy a jejich praktickým využitím; nicméně zdokonalování životních podmínek je omezeno jen na přírodní a fyzický blahobyť. Lidé jsou otroky idejí, myšlenek, tužeb a sklonů mít větší a větší fyzické a materiální výtěžky, které samy v sobě a o sobě nemají žádnou duchovní hodnotu. V tomto ohledu se tyto výtěžky stávají účelem lidského života; odvracejí tak lidi od duchovnosti.

Pravým účelem technologií má být důraz na to, aby se fyzický život učinil pohodlnějším a odstranily se materiální starosti a obavy o fyzické přežití. Pak by se mohlo strávit více času zkoumáním duchovních hodnot a věnovalo by se větší úsilí duchovnímu, duševnímu a emočnímu růstu, zlepšování a pokroku.

V této konotaci slouží technologie nejzazšímu duchovnímu účelu a pomáhají lidem, aby byli více duchovními, a tedy více samými sebou.

Taková konotace technologií je pro pseudotvůrce nepřijatelná. Využití technologií je zvráceno, pokaženo a deformováno. Využívají se k zotročení lidí závislostí na materiálních, světských a pozemských věcech a na obranu lidských systémů tradic a zvyků. Jelikož se v ustanovených státech tato obrana považuje za největší dobrodiní a hodnotu lidského života, technologie se využívají k produkci ničivých zbraní, které zlikvidují cokoli a kohokoli oponujícího tomuto systému a ohromujícího jej. Z toho vyplývá nevyhnutelný výsledek, že hlavní využití technologií je za účelem destrukce.

Ale takové využití technologií z nich odstraňuje jakoukoli duchovní konotaci. Lidé k nim započnou rozvíjet vztahy lásky a nenávisť. Na jedné straně milují jejich výtěžky, neboť jim poskytují mnohé fyzické vymoženosti jejich prostředí a přírody, kterých si cení a stávají se na nich závislími. Na druhé straně je nenávidí, neboť se mohou stát prostředky jejich zničení. Takovýto vztah anuluje vždy více schopnost vidět velkou potenciální duchovní hodnotu, kterou technologie mají.

Udržují se, podporují a napájejí politické spory o využití technologií, aby se z nich nemohla vyzískat žádná duchovní hodnota. To platí obzvláště ohledně vývoje nukleárních zbraní, mírového využití atomové energie a kosmických letů.

Důsledky, dopad a konsekvence nukleární technologie a vesmírných letů mohou být ohromné jak v pozitivním, tak i negativním směru. Pozitivní důsledky jsou duchovní.

Mohly by na jedné straně vést člověčenstvo k uvědomění si existence čisté energie, jejíž zdroj je nehmotný; nebo by to na druhé straně mohlo vést k objevu takového vesmíru a jeho obyvatel, který by daleko předčil jakékoli fyzikální vysvětlení. Takové užití jaderné technologie a vesmírných letů pseudotvůrci maří, protože by nakonec mohlo lidi přivést mnoha cestami zpět k duchovnosti. Proto se zdůrazňují a využívají jejich negativní aspekty, které jsou protikladné všemu duchovnímu - nebezpečná radiace, hromadné ničení a anihilace, zamoření, vojenské a jiné podobné využití.

Z toho lze vidět, jak je možné využít pojetí čehokoli pro zkoumání, podporu, rozvoj a aktualizaci buď duchovnosti, nebo neduchovnosti. V životním stylu pseudočlověčenstva je vše zaměřeno - kvůli tomu, že jeho účelem byl na počátku podvod - ke zničení duchovnosti a umělému udržování neduchovnosti. Je řečeno „umělé udržování“. Je to proto, že neduchovnost či deformovaná duchovnost nemá sama o sobě život. Jejím přirozeným osudem je vymřít. Je schopna přežít jen díky tomuto umělému udržování. Je napájena z pravých duchovních principů užívajíc je způsobem zkresleným, zvráceným a zmrzačeným.

19. Aby se příslušníci pseudočlověčenstva drželi v závislosti na svém systému a uvázání k materiálním, světským a pozemským věcem, byly vyvinuty zvláštní zvyky, tradice i kultury, které určují jeho ekonomickou strukturu. V tomto spouzdnačení ekonomika společnosti slouží tomu, aby se udržovaly, zachovávaly a podporovaly všechny zvyklosti a tradice, kterými jsou lidé zotročeni. Rozvíjí se z nich životní styl, který vede k tomu, že se každý potřebuje podporovat hmotně a společensky. Je vyvinut a založen systém zaměstnání, platů, peněžních standardů a daní, aby se lidé neustále udržovali uvázání k tomuto stylu života, který utváří základnu pseudočlověčenstva.

Jsou zfabrikovány zevní, hmotné, prestižní pozice, aby se lidé udržovali zaměstnání událostmi nejzevnějšího stupně a všemi druhy atrakcí, které jsou z něho uměle vyvinuty. Pozice založené na vlastnictví zevních statků, majetku a peněz se stávají jednou z nejdůležitějších potřeb. Dle ní se vše hodnotí a určuje. Vše se kroutí kolem tohoto vlastnictví a prostředků, jak mít ještě více. Takový postoj vede lidi k menší a menší duchovnosti, až se stane nejméně důležitou hodnotou lidského života.

Složitost, zamotanost a neprůhlednost ekonomických systémů přispívá k nestabilitě lidských systémů. To pak vede k větším potřebám a tužbám mít více těchto statků jako prostředků ochrany proti této nestabilitě. Nenasytnost, pomíjivost a nestabilita materiálních hodnot spolu s přemírou institucí a vlád vede k neustálým inflačním sklonům, které udržují toto snažení - mít více a lepšího, aby se potřela inflace. Takové snažení vede všemi svými faktory právě k opaku, větší inflaci a větší nestabilitě. Jestliže se duchovní hodnoty nahradí materiálními, nelze nikdy zajistit jakoukoli stabilitu života, protože v přírodním čili nejzevnějším stupni není nic stabilní. Je třeba si pamatovat, že stabilita nejzevnějšího stupně se udržuje přítomností svých duchovních principů. Bez ní by se nejzevnější stupeň rozpadl zhroucením na sebe sama a pohlcením sebe sama. Když se z něho odstraní princip stability, nemůže v něm zůstat nic stabilního. Proto je důležité si uvědomit, že všechny systémy vnějších čili nejzevnějších stupňů mohou jen zastupovat duchovní manifestaci, která je vnitřní čili „uvnitř“. Pokud slouží tomuto účelu, jsou užitečné, stabilní a hodnotné. V této službě spočívá jejich duchovnost. Avšak jakmile se stanou samy o sobě účelem, ztrácejí svou duchovní hodnotu a stanou se destruktivní, negativní silou, která nakonec vede k zániku veškeré stability a duchovnosti.

Takový negativní stav je přesně to, co pseudotvůrci chtějí. Proto vložili do pseudolidí postoj, který by je vedl k tomu, aby kladli své priority do zevních, materiálních,

pozemských a světských věcí, které samy o sobě a ze sebe nemají žádnou hodnotu. Jelikož je konečným cílem a účelem pseudotvůrců, aby zničili veškeré Stvoření Nejvyššího, vedou všechny systémy, které vyvinulo pseudočlověčenstvo, ve svém konečném použití k ničení.

Ekonomika není v této souvislosti výjimkou. Ekonomická nestabilita může mít zničující ničící dopad na lidský život. Jsou postiženy všechny jednotlivosti života na všech úrovních.

Aby se situace ještě více zkomplikovala a aby se dovedlo k urychlené sebedestrukci, je rozvinut zamotaný, složitý a rozporuplný systém zdanění výdělků a majetku lidí. Daně jsou stanoveny samozřejmě pod rouškou podpory systému, o němž se předpokládá, že ochraňuje život a bezpečnost svých příslušníků. Co se ve skutečnosti zde ochraňuje, není život a bezpečnost lidí, ale ohavné udržování systému samotného jeho tradicemi a zvyky a skrze ně. Zdanění slouží k tročení lidí systémem. Proto se vyvíjejí početné zákony, pravidla, směrnice a předpisy, které stanovují a omezují lidské výdělky a majetky a potlačují jejich produktivní stimuly.

Tyto stimuly mají hlubokou duchovní souvztažnost, což je pro pseudotvůrce nebezpečné. Produktivní pohnutky lidí jsou odrazem souvztažných duchovních tvůrčích popudů, které jsou principem duchovního života. Když lidé vidí výsledky takových pohnutek, jsou dle duchovního zákona pohnutky samy odměnou bez ohledu na jejich materiální důsledky. Počne se vidět velká možnost a užitečnost těchto pohnutek pro obecné blaho. Takové úvahy jsou čistě duchovní a mohou vést k objevu duchovních principů. To je ovšem pro pseudotvůrce nebezpečná situace. Proto se institucionalizují vyšší, složitější a mnohonásobné systémy zdanění, aby se lidi neustále udržovali zaneprázdnění svými finančními potřebami a aby se předešlo rozvoji skutečně produktivních pohnutek. V tomto systému jsou dovoleny odpočty ve formě investic, ale ty jsou povoleny ve své podstatě a formě jen proto, že tyto investice jsou investicemi do systému, a slouží tudíž k udržování a podporování systému samotného.

Ale toto povolení taktéž slouží jinému účelu: Vést lidi k podvodům, krácení daní a ke kriminálním činům, které se používají, aby se buď vyhnulo zdanění, nebo předstíraly fiktivní odpočty. Takové praktiky ovšem slouží cíli pseudotvůrců. Zabíjejí se tak dvě mouchy jednou ranou. Odpočty kvůli investicím a zaměstnání podporují, udržují a zachovávají život systému. Účelem systému je ovšem v jeho nejzazším smyslu zničení jakékoli duchovnosti a veškerého stvoření pravého Stvořitele. A pohnutky ke krácení, podvodům a porušování zákonů přispívají k odvracení lidí od duchovnosti. Stávají se tak nečestnými. Neustále se cítí nečestnými a vinnými. V nečestnosti a pocitu viny není zřejmě žádná duchovnost.

Ale v těchto ekonomických systémech a zdanění jsou zrnka pravdy. Jedním je vzájemná podpora a sdílení něčích vymožeností s druhými prostřednictvím jejich materiálního projevu. Když se někdo účastní budování společnosti, může to sloužit duchovnímu účelu: Poskytnout více možných příležitostí, vytvářet nejlepší možné prostředí pro všechny a pro individuální sebeaktualizaci a seberealizaci a pro uskutečnění celkového tvůrčího úsilí individua v jeho jedinečném projevu a jeho pohnutkách sloužit nakonec všeobecnému blahu a užitku pro všechny. V této konotaci je správné a řádné přispívat takovému systému částí svých příjmů, protože zařizuje takové možnosti a takové prostředí. Čímkoli někdo v tomto ohledu přispívá systému, je to jeho nejzazší investicí do jeho vlastní tvořivosti a produktivity, jejíž návratnost má formu takové podpory. Vzájemný prospěch takového uspořádání je zřejmý. To je pravá

duchovní souvislost této situace. Jakékoli jiné úvahy jsou reakční, potlačující a ničící lidské pohnutky a tvořivá úsilí.

Z předcházejícího výkladu vyvstává otázka: Co je z duchovního hlediska rozumnou velikostí příspěvku do systému ve formě daní? Odpověď je jednoduchá a nalézá se v souvztažných duchovních faktorech čísel a jejich kvalit. Deset procent stejné, všeobecné daně jen ze skutečné celkové výše výdělku – to je duchovně, a tedy i ekonomicky správná velikost. Takové rovné, všeobecné zdanění vylučuje jakékoli odpočty a vícenásobné zdanění. Vydělá-li někdo jeden dolar či miliardu dolarů, je duchovně povinován sdílet deset procent svého výdělku se systémem, což slouží tomu, aby se u každého zajistily stimuly a tvořivost. Takový podíl se však musí omezovat jen na celkový skutečný výdělek, jinak vyvstanou pocity nespravedlnosti, potlačování a nátlaku.

Jeden z duchovních významů desítky souvztaží s duchovním principem sdílení. Každý jednotlivec sdílí tu dávku, která představuje celek té jeho skutečnosti, ve které sídlí Nejvyšší. Číslo deset je přímočarou odvozeninou čísla jedna. Znamená to, že je pouze jedno a pouze Jeden, z něhož vše je a existuje. Tento Jeden se má sdílet. Jakékoli jiné číslo by porušovalo tento princip souvztažnosti a vedlo by k deformaci, zvrácení a zmrzačení duchovní pravdy. To by vedlo k velké nerovnováze celého systému a výsledkem toho by bylo zničení duchovnosti. Více jak deset procent by vedlo k duchovnímu závěru, že je zde více jak Jeden, a méně jak deset procent by znamenalo, že tu není nikoho, kdo by se sdílel se vším ostatním.

Pseudotvůrci ovšem znají význam desítky, a proto vložili do pseudolidských systémů potřebu porušovat tento princip. Jeho porušování vede k důsledkům na všech úrovních a funkcích systémů lidských tvorů včetně ekonomiky a zdaňování.

Z duchovního hlediska je správné, že není žádné jiné zdanění než zdanění skutečného celkového příjmu; v jiném případě jsou výsledkem podvádění, úniky, kráčení a kriminální činy, které ničí životy a duchovnost lidí.

Zlořádnost, zmatečnost, složitost, směšnost a bláhovost takového zdanění je typická v systémech, které existují ve Spojených státech a v Evropě. Jsou to mnohonásobné systémy, kde se zdaňují vždy příjmy jako úspory, dary a dědictví, které již, byly zdaněny tehdy, kdy byly vydělány. Nespravedlnost a nebezpečí takového zdanění lze ilustrovat mnoha příklady životního stylu v těchto zemích. Hrůzu nahánějící syndikáty a organizovaný zločin v těchto systémech jen kvetou. Situace není o nic lepší v jiných zemích nebo v komunistickém bloku. V komunistickém bloku si vláda prostě vezme od lidí tolik, kolik potřebuje, bez ohledu na potřebu investic či na cokoli jiné.

Taková je situace v jakémkoli systému, který se vybuduje na jakýchkoli jiných hodnotách než duchovních. Toto je jedním z následků a důsledků lidského duchovního úpadku zahájeného a projevovaného pseudotvůrci.

20. Tvořivé podnikání lidských bytostí je těžké potlačit či utlumit. Je to sám princip života a má čistě duchovní spouzdnačení. Potřeba tvořit odráží ve své esenci a substanci věčnou přítomnost Nejvyššího, který je Absolutní tvořivostí o Sobě. Slovo „tvořivost“ implikuje stav pokroku. Cokoli se vyvíjející či progresivní vede k větší duchovnosti. Jeden z mnoha způsobů tvůrčího snažení lidských bytostí nalézá své vyjádření v tvořivých a výkonných uměních, jako jsou literatura, poezie, hudba, malířství, sochařství, keramika atd. Ta všechna odrážejí lidskou touhu po sebevyjádření a sdílení se. Tato potřeba vyvěrá z čistě duchovních principů nejniternějšího stupně.

To je ovšem nebezpečí, které je vrozené plánu pseudotvůrců, neboť lidé okolo umění jsou nejtvrdohlavější při odmítání a potlačování tradic a zvyků v lidských systémech, které utlumují duchovnost.

Jak se již uvedlo, pravé tvořivé úsilí má původ v nejniternějším stupni. Proto je při jeho uzavření možné vložit do lidské mysli zkreslený, zvrácený a zmrzačený náhled ve vztahu k pojetí umění, zábavy a sportu. V tomto pohledu jsou ohniskem zevní hodnoty. Jelikož se vnější, fyzický, tělesný stupeň považuje za původce, nositele a podporovatele lidského života, všechny odpovědi na otázky života se musí nalézt v tomto stupni, ve kterém se na duchovnost pohlíží zkresleně, deformovaně a zmrzačeně. Jakýkoli pokus přesáhnout tento pohled se zavrhuje a v některých zemích, obzvláště komunistických, lidé, kteří vyjádří názor odlišný od tradičního a navyklého v tomto systému, jsou uvrženi do vězení či se považují za šílené a jsou uzavřeni v zařízeních pro duševně nemocné, kde se je s pomocí drog a vymývání mozku snaží přimět, aby akceptovali stagnující hodnoty systému.

Ale i v těchto tak netradičních a nekonvenčních přístupech, jaké lze sledovat v umění, je sklon zakládat tradice a zvyky a vytvářet kultury, ke kterým se každý obrací pro odpověď. To je nevyhnutelný následek uzavření nejniternějšího duchovního stupně. Taková umění jsou nucena se zabývat vnějšími formami a vyjádřeními života, ve kterých pravý život neexistuje. Duchovní konotace takového života je tímto pohledem buď zkreslena, nebo se zcela popírá. Poezie, malířství, hudba, literatura, sochařství atd. slouží kultu oslavování života, který může vzniknout jen v hmotě a jejích elementech. Pokud se uvažuje o duchovním aspektu, což je časté, ten se odvozuje z tradičních, konvenčních a kulturních přístupů. V tomto smyslu slouží umění paradoxně stále více než cokoli jiného k udržování, zachovávání a podpoře života tradic, zvyků a kultur. Umělci je budují, vkládají do nich život a udržují je úctou ke starému a vytvářením nového z tohoto starého. V tomto „novém“ jsou ovšem zachovány všechny koncepty staré, neboť „nové“ zdůrazňuje stále více zevní hodnoty života, jak se projevují pod povrchem. Problémem s tím „novým“ je, že považuje to, co je pod povrchem vnějších věcí, za nejniternější duchovní stupeň, který vytváří život. Toto zkreslení je zachováváním starého pojetí, v tomto „novém“. Novost této situace je tedy zdánlivá. Smysl a význam se hledá v něčem a vkládá se něčemu, co žádný smysl nemá. Harmonie se odvozuje z nesouladu, proporce z disproporcí, řád z nepořádku, život z neživota a tak dále.

Jiným prostředkem, jak zaměstnat lidi a jejich pozornost tělesnými, zevními aktivitami, je rozvoj všech druhů sportů. Význam těchto aktivit zdůrazněný v pseudolidských společnostech je udivující a dosahuje bláznivých rozměrů. Ti, co sporty provozují, jsou oslavováni jako hrdinové, které je třeba následovat a se kterými je třeba se ztotožnit. Zde se lidské hodnoty nacházejí v něčem, co má malou nebo nemá pražádnou duchovní hodnotu. Namísto toho, aby se sport považoval za jeden z vyvažujících činitelů lidských činností, jako prostředek udržování fyzické kondice za účelem lepšího duchovního a duševního fungování, taková fyzická kondice a sport se stává hlavním cílem lidského života. Toto zaneprázdnění sportem nakonec zabírá většinu volného času lidí, takže tu není k mání nic než krátký, nebo vůbec žádný čas na jejich duchovní rozvoj. Takové je nebezpečí a takové jsou důsledky duchovního úpadku lidských tvorů. V této souvislosti slouží jak umění, tak i sport tomuto úpadku. Zaneprázdnění vnějšími, fyzickými, hmotnými, světskými a pozemskými záležitostmi vytváří a určuje obsah času, který lidé věnují zábavě. Ta vyvěrá z tradičních a konvenčních přístupů dle stereotypů, očekávání, žádostí a projekcí. Zábava neslouží své duchovní funkci zpříjemňování života - aby se přijímal snáz a veseleji a aby se tak mohlo lépe pracovat, být lepším a aby se přinášela radost a potěšení do celého života. Namísto toho je útekem z utrpení, stresu, tlaku a životních i pracovních obav, do nichž

se musí vracet a jimiž je jeden zotročen. Takže se pracuje kvůli zábavě namísto toho, aby tu zábava byla kvůli veselosti, kvůli omládnutí za účelem větší tvořivosti a produktivity a aby se nalézala spokojenost v dosahování větší užitečnosti.

Jak lze opět a zase vidět, je vše v této společnosti vzhůru nohama. Prostředky se stávají účelem a účely prostředky. Toto obrácení je jak východiskem, tak i důsledkem lidského duchovního zhoršení. To bylo do pseudočlověčenstva uměle vloženo pseudotvůrci.

21. Bez ohledu na to, jak byly pravé duchovní principy pseudotvůrci zkresleny, zvráceny a zmrzačeny a obráceny ve falešné, MUSÍ se přijímat a užívat v jejich původní podobě. Každá lidská živá buňka, která byla užitá pro zfabrikování pseudolidí, v sobě neustále obsahuje všechny tyto principy v jejich původní podobě. Nic je nemůže zničit či deformovat. Zkreslení, zvrácení a mrzačení se může odehrát jen na intermediální úrovni čili ve zprostředkujícím stupni lidské mysli, kde se může aktualizovat a uskutečnit transformace těchto principů za účelem vytvoření lidské duševnosti.

Jak se ale již uvedlo, lze deformovat jen to, co je ryzí a původní. Proto je velmi obtížné zlikvidovat zájem lidí o vše, co přesahuje jejich vlastní fyzickou, tělesnou existenci v tomto světě. Ten je vždy tu a je k dispozici kvůli přítomnosti Nejvyššího v těchto principech. Je to Božská prozřetelnost konající skrze tento zájem, aby připomněla lidem možnosti skutečností odlišných od fyzického a hmotného života.

Pseudotvůrci jsou si vědomi toho zájmu, a proto se jej neustále snaží zmanipulovat ve svůj prospěch.

Jedna z cest manipulace vede skrze náboženská dogmata, která diktují určité způsoby víry, chápání a reagování na jakýkoli nadpřirozený jev. V mnoha případech se tyto jevy považují za mající původ ve zlu, a tudíž jsou tabu. Dogmata podporují lidi v tom, aby se těmto jevům vyhýbali a popírali, že mají duchovní užitek. Každá jednotlivá církev učí, že její pojetí je jediné přijatelné.

Jiným způsobem manipulace s tímto zájmem je vytvoření všech druhů okultních a magických praktik rozporuplného charakteru, jakými jsou deformace parapsychologických, astrologických a spiritistických praktik, komunikace s duchy, divinace atd. Tyto praktiky vedou lidi k tomu, aby zvláštním způsobem vykládali duchovnost a všechny nadpřirozené, mimosmyslové a podobné fenomény. Kolem těchto praktik se budují kopy rituálů, ceremonií, procedur a metodologií, což vede k formaci tradic a zvyků, aby se nakonec zadusila pravá duchovnost.

V těchto praktikách jsou mnohá zrnka pravdy, neboť především všechny zdůrazňují pravé duchovní principy. Provádět je není vůbec nesprávné, pokud slouží správnému účelu - aby přinesly lidem vyšší duchovní uvědomění. Jejich výklad, chápání a vysvětlování i užívání pseudotvůrci je v mnoha případech protikladné jejich pravému duchovnímu účelu a významu. Takto tedy pseudotvůrci manipulují tímto zájmem, aby sloužil jejich vlastnímu záměru zničení duchovnosti nebo aby se vztahoval pouze na praktiky pseudoduchovního stavu pekel.

Třetím způsobem manipulování těmito zájmy je užití zavedených vědeckých principů, které jsou samy o sobě vzdělanou nevědomostí, aby se popírala jakákoli platnost anebo věrohodnost parapsychologie, mimosmyslových vjemů či čehokoli nadpřirozeného. Toto vše se považuje za výplod lidských fantazií, představ a klamů či jako výsledek narušené mysli, přání vlastních myšlenek či duševních nemocí.

Všechny tři metody manipulování zajišťují tentýž účel. Odvádějí lidi od duchovnosti. A to je cílem pseudotvůrců.

22. Jeden z nejničivějších důsledků a výsledků lidského duchovního úpadku lze spatřovat a pociťovat v praxi medicínských a léčebných způsobů, které až donedávna převládaly.

Tyto praktiky jsou výtažkem materialistického, vnějšího a povrchního přístupu k hluboko stimulovaným problémům pseudolidstva.

Filosofií zde je zakládat vše na vnějším stupni. Život se všemi svými atributy se zcela odvozuje z tělesných funkcí, jakými jsou mozek a nervový systém. V mnoha případech jsou tyto funkce položeny na úroveň života a žádný jiný život či žádná jiná úroveň života se nepovažují za možné.

Protože se při tomto pojetí uvažuje, že tělo tvoří vše, je tedy možno léčit jakoukoli fyzickou dysfunkci jen skrze tělo, tedy vnějšími prostředky jako jsou pilulky, diety, chirurgické zákroky, fyzické terapie a podobně. Donedávna se uvažovalo, že duchovní a dokonce ani duševní faktory nehrají v těchto dysfunkcích žádnou roli. Dokonce i duševní nemoci se považují buď za následek biochemické nerovnováhy v těle či mozku, nebo za výsledek uspořádání prostředí, rodinného života a výchovy - všech vnějších důvodů. Nic skutečně duchovního a duševního není obsaženo v těchto určeních.

Tyto metodologie a filosofie medicíny a léčebných způsobů pečlivě vytvořili pseudotvůrci a vložili je do lidské mysli. Konkrétní potíže a jejich konkrétní léčení takzvanými přírodními prostředky neberou v úvahu jakoukoli duchovní příčinu. Činy hovoří jasněji než slova. Tyto závěry mají ovšem zničující dopad na lidské zdraví a lidský život, protože je činí závislými na množství medicínských předpisů na léky a podobných prostředků, které vůbec neberou ohled na celou lidskou osobnost a mysl, která sestává z ducha, duše a těla. To uzavírá cestu k duchovnosti, kde se nachází skutečné vyléčení, a nebere se tak ohled na to, co jako původce vytváří a vyvolává všechny potíže.

Takže medicína a způsoby léčení jsou nejvěrnějšími a nejužitečnějšími služebníky v rukách pseudotvůrců v jejich snaze ničit jakoukoli duchovnost.

Lékařství a léčitelství si budují své vlastní tradice a zvyky, které se pečlivě straní jakýchkoli jiných pojetí či filosofii, které by mohly vést k objevení skutečné medicíny a léčitelství, ve kterých se odvozují skutečné prostředky uzdravování z duchovních principů.

Jeden obrovský omyl filosofie medicíny spočívá v přijetí postulátu, který činí život závislým na těle a mozkových funkcích. Jinou nesprávností je to, že smrtí těla a jeho rozkladem přestává život existovat. Kdyby tělo bylo tvůrcem života, nemohlo by nikdy zemřít, neboť život je život a kvůli své povaze nemůže být zničen, protože odvozuje svůj původ z Absolutního života Nejvyššího.

Cokoli absolutní se všemi svými odvozeninami vždy jest a neobsahuje v sobě žádný stav nejsoucná. Takže jakmile se vytvoří odvozeniny Absolutního života ve formě sentientních entit, jejich individualita, projev, proces a stálé stávání se se nemohou zastavit tím, že přestane existovat jejich vnější forma.

Fyzické tělo skládající se z prvků hmoty je jen povrchovou formou, která je jen dočasným přizpůsobením se životu v přírodním čili nejzevnějším stupni za jistým tvořivým účelem. Jakmile se tento účel naplní, tělo se stává zbytečným a navrátí se do

svého původního stavu - prvků hmoty, odvozených z chemického a fyzikálního složení této planety.

Tomuto tělu není dána žádná možnost, aby v něm vznikaly jakékoli choroby, aby je obsahovalo a vytvářelo. Není nikdy naživu samo ze sebe. Cokoli se odehraje buď v negativním, či pozitivním smyslu, je výsledkem působení zákona souvztažností, kterým se řídí stav a proces vzájemného působení všech sfér, úrovní a dimenzí u jakékoli dané lidské bytosti či sentientní entity. V negativním případě je tu přerušení a porušování náležité funkce tohoto zákona, což se projevuje v těle symptomy nemoci, které souvztaží s tímto přerušením a porušováním.

Kterékoli lékařství a léčitelství, které by to vzalo v úvahu, by ovšem neustále vedlo lidi k větší duchovnosti, a následně k většímu zdraví. Taková situace je pro pseudotvůrce nežádoucí, takže zkreslují, deformují a mrzačí pravý význam a metodu lékařství a léčitelství, aby se tak lidé odváděli pryč od své vlastní duchovnosti.

23. Jedním z hlavních prostředků, nástrojů a metodických postupů nejen pro duchovní medicínu a léčitelství, ale i pro spojení a propojení všech úrovní, dimenzí a stupňů lidské mysli, je hypnóza či sebehypnóza a obzvláště duchovní hypnóza či sebehypnóza.

Hypnóza či sebehypnóza hraje zvláštní roli v duchovním uvědomění lidí. Je jednou z hlavních spojnic buď v rámci multidimenzionální podstaty jednotlivce, či mezi všemi ostatními dimenzemi, světy a úrovněmi. Hypnóza a sebehypnóza je vrozeným rozpoštěním lidské mysli, které je odrazem věčné přítomnosti Nejvyššího. Ve své esenci a substanci je hlídkou pravé duchovnosti a prostředkem opětovného objevení vlastního já ve všech jeho dimenzích a sférách, úrovních a aspektech.

Taková základní funkce hypnózy a sebehypnózy zajišťuje, že vnitřní duchovní zákony lidského bytí se neustále projevují v zevním světě a jsou k dispozici všem lidem ke zkoumání. Tento zákon byl donedávna zdůrazňován jako princip ducha nad hmotou, což vede k závěru, že mysl a její zákony předcházejí všem zákonům hmoty.

Takové chápání role hypnózy a sebehypnózy je z pohledu pseudotvůrců krajně nebezpečné, neboť vede lidi k větší duchovnosti, a ne pryč od ní. Z toho důvodu je pojetí hypnózy anebo sebehypnózy terčem velmi pečlivého zkreslování, deformování a mrzačení. Je několik cest, jak toho dosáhnout:

Za prvé: Rozvinout všechny druhy pověr, předsudků a předpojatostí o hypnóze a sebehypnóze, aby se lidé vedli k víře, že ničí svobodnou vůli, činí lidi závislými a slabomyslnými, zotročuje je, aby páchali různé ohavnosti, nutí je k činům, které jsou v rozporu s jejich morálními zásadami, a nutí je, aby podléhali vnější moci hypnotizéra. A přitom pravý význam pojmu hypnózy a sebehypnózy je přesně opačný. Ale to je smyslem celé hry: Aby vše bylo proti nebo vzhůru nohama.

Za druhé: Oslabit duchovní roli hypnózy a sebehypnózy, prohlašujíc ji za výtvar d'ábla a výsledek černé magie a jejich pekelných svůdců, za metodu ovládnutí lidí a jejich duší a odvedení jich od Nejvyššího, čehož výsledkem je jejich věčné zatracení v peklech. A opakuje se: Pravý význam pojmu hypnózy a sebehypnózy je přesně opačný.

Za třetí: Podkopat fungování a duchovní význam hypnózy a sebehypnózy prohlašujíc, že je pouze výsledkem hraní rolí určených sociální situací, charakterem požadavků, situačních očekávání, čisté představivosti, podmíněného reflexu či výsledkem

sugesce. V těchto definicích se klade výhradně důraz na vnější faktory, které přejímají veškerou a každou duchovní konotaci hypnózy a sebehypnózy a vedou k tomu, že se věří, že něco takového jako skutečná hypnóza nebo sebehypnóza neexistuje.

Za čtvrté: Podkopat a smazat pravý duchovní význam hypnózy a sebehypnózy, považujíc ji jen za doprovod nějakých jiných vnějších prostředků, bez kterých by hypnóza a sebehypnóza nebyla upotřebitelná a účinná. To zadržuje lidi, aby nahlédli do sebe samých, kde se nachází pravá duchovnost.

Za páté: Snižovat účinek hypnózy a sebehypnózy a blokovat duchovní uvědomění, které se získává takovou zkušeností, ohraničujíc ji jen na nezávažné stupně, prohlašujíc, že hlubší hypnóza může být škodlivá, nebezpečná a nežádoucí pro duševní rovnováhu, vedoucí k zničujícím, nezvratným duševním důsledkům. Samozřejmě nic takového nenastává ani při prožívání nejhlubšího plenárního stavu hypnózy. Opak je pravdou, protože čím hlouběji kdo zajde, tím více rovnováhy nachází a dosáhne tím většího duchovního uvědomění.

Za šesté: Překroutit pravý význam a funkci hypnózy a sebehypnózy, považujíc ji za léčebný prostředek a univerzální všelék na všechno. Takové nekritické užívání hypnózy a sebehypnózy vede k mnoha zklamáním a nakonec ke vzdání se jí, což pak ochuzuje lidi o užitek z tohoto důležitého nástroje jejich duchovního uvědomění, všeobecného blahobytu, pokroku, zlepšení a růstu.

Jak lze vidět, je mnoho způsobů, jak je možno překroutit a jak se překrucuje pravý duchovní význam a užitek hypnózy a sebehypnózy. Toto její překrucování a odsuzování vede lidi k pochybnostem o tom, zdali ji vůbec podnikat. A to je přesně to, co pseudotvůrci chtějí - obrát své pseudostvoření o cokoli, co by je mohlo přivést zpět k pravé duchovnosti.

24. Jedním z důsledků a následků vybudování, udržování, zachovávání a rozšiřování panování tradic a zvyků a kultur je nutnost jejich obrany a ochrany. V samé povaze jakýchkoli tradic, zvyků a kultur je intolerance ke všemu a ke každému odlišujícímu se a cizímu.

Tato situace je odrazem stavu záležitostí pseudoduchovního světa pseudotvůrců - pekel. Je třeba mít neustále na paměti, že pseudotvůrci napodobují skutečného Stvořitele - Nejvyššího. Ten/Ta tvoří sentientní entity dle Svého obrazu a Své podoby. Proto také pseudotvůrci fabrikují pseudostvoření a pseudolidi dle svého obrazu a ke své podobě. Protože kazí, zkreslují a mrzačí původní pravé principy Stvoření. Jejich fabrikace odráží plně negativní záměry jejich vychytralého a zkaženého srdce.

Jedním z principů skutečného Stvořitele, jímž stvoření nastává, probíhá a stává se, je sjednocení všeho Stvoření v jeho nekonečné rozmanitosti v jednotě, jednosti a harmonii. Takové sjednocení odráží principy lásky a moudrosti. Ve fabrikujícím úsilí pseudotvůrců, které je opakem tohoto principu, musí být vše rozpojené, nejednotné, rozložené na sekty, rozštěpené, rozdělené na frakce, v nesouladu a protikladné. Jednota nekonečné rozmanitosti je nahrazena konformitou, stereotypy a uniformitou tradic a zvyklostí. Protože základním principem, na němž tato fabrikace může působit, je intolerance, zuří v pseudoduchovním světě pseudotvůrců, tj. v pekle, neustálé války, bitvy a rebelie.

Takové situace a okolnosti jsou promítnuty do veškerého pseudostvoření a obzvláště do pseudočlověčenstva na Zemi, které bylo utvořeno dle povahy pseudotvůrců. Hlavní nejužívanější metodou je vnucení pravidel, nařízení, životního stylu a předepsaných

tradic, zvyků a kultur těm, co stvořili. Potřeba bránit, vnucovat a šířit vlastní pohledy, ideje a životní styly po celém světě je určena vírou, že jen oni mohou mít pravdu.

Pro pseudotvůrce je zásadní přirozenou potřebou dobýt veškeré Stvoření a nahradit skutečného Stvořitele sebou samými. Tato potřeba se odráží ve snaze každého národa, státu, skupiny či politické strany v pseudočlověčenstvu panovat, rozšiřovat se a ustanovit svoji absolutní vládu. Snaha o moc nevyhnutelně vede k budování obludných vojenských systémů s ničivými zbraněmi. Války, převrasy, revoluce, terorismus, agrese, ultimáta, požadavky, hrozby a napětí se stávají součástí dennodenních událostí v životě takových společenstev. Všechny tyto aktivity jsou ospravedlněny potřebou a právem ochrany a obrany zachování lidských systémů v rámci každého národa, státu, skupiny a strany, majícího či mající své tradice a zvyky.

Vojenský systém se stává jednou z důležitých, ne-li nejdůležitějších částí a vládnoucí silou v pozadí všech ustanovení. Buduje si také svoje vlastní pravidla, směrnice, tradice a konvence a vyžaduje a požaduje jejich úplnou a slepou poslušnost.

A protože jsou veškeré takové systémy tradic a zvyků zevní, neduchovní a stagnující, ochraňují, vnucují a brání tyto vojenské a podobné organizace vše zpátečnické, stagnující a zastaralé.

Revoluce se nesprávně považují za jeden z prostředků likvidace všeho tradičního, navyklého a stagnujícího, i když ve své podstatě, formě a činnosti stále více zuřivěji následují příklad budování vlastních tradic a konvencí. Namísto toho, aby se staly silou odstraňující všechny staré tradice a zvyky, nastolují znovu zničující dogmatismus, fanatismus a slepotu, které vždy zavileji udržují vše staré.

Takové situace nemají v sobě nic duchovního; ve skutečnosti udržují lidi mimo duchovnost, nutíce je věřit v posvátnost tradic a zvyků nebo revolučním, dogmatickým a fanatickým ideám.

25. Aby se zajistilo neustálé udržování válek, agresí, nesnášenlivosti, nenávisti a nejednoty v rozpoložení pseudočlověčenstva, je na Zemi rozvinuto a uskutečněno pojetí nacionalismu, rasismu a menšin. To je nejlepší potravou pro krmení molocha ničivosti, který byl vytvořen pseudotvůrci v peklech za účelem likvidace veškeré duchovnosti a Nejvyššího. Za této negativní a rozkladné situace nelze udržet žádný sjednocující princip. Rozmanitost Stvoření je zde překroucena shlukováním lidí okolo idejí či témat, což nevyhnutelně vede k separaci od toho, kdo je spojen s odlišnou ideou či jiným tématem. Taková separace pak vede k postupnému rozvoji rozličných skupin lidí, které se počínají odlišovat jedna od druhé, a tak pokračuje jejich postupné oddělování do bodu úplného odcizení. To také způsobuje zeměpisnou separaci, což nakonec vede k vývoji ras, národů a kmenů, které uznávají zcela opačné hodnoty. Taková situace protikladných hodnot vytváří rozpoložení intolerance, výjimečnosti a sebeospravedlňování každé skupiny, jejich idejí a jejího stylu života.

Tak se jakákoli jiná rasa či národnost stává automaticky méně hodnotnou a nežádoucí a musí se ovládnout a přinutit, aby přijala životní styl jiného daného národa či rasy. Ale protože všechny ostatní národy či rasy mají ve své víře ve vlastní osud, kterým je vládnout a panovat nad ostatními, v zásadě tentýž postoj ke všem ostatním, jsou v této situaci nevyhnutelně nenávist, nesnášenlivost, agrese, války a krveprolití. Dějiny lidí na planetě Zemi jsou dějinami takových krveprolití a hovoří samy za sebe.

V takovémto konání není možná žádná pravá duchovnost, neboť v pravé duchovnosti je sjednocující princip všeho Stvoření, všech názorů a idejí a všech národů i ras. Pravá

a duchovní rozmanitost idejí, názorů, národů a ras se shledává jako projekce jejich souvztažností s nejrůznějšími aspekty Jediného Nejvyššího. Jelikož je jen jeden Nejvyšší, je jediné jedna idea s nekonečnou rozmanitostí svých vyjádření a projevů. To je pravý duchovní význam takové rozmanitosti.

Taková idea je ovšem pro pseudotvůrce nesnesitelná. Proto ji kazí, deformují a mrzačí tím, že vkládají do lidské mysli názor, že rozličné aspekty Jednoho nejsou jedním, ale jsou oddělené a nezávislé, mající každý své právo panovat a být pouze jediným. To vede k fabrikacím rozličných náboženství, která vnímají, vykládají, chápou a pojmají jen tento jediný oddělený aspekt jako svého boha. Jelikož jsou ale různé aspekty přijímány různými kulturami, národy a rasami, objevují se odlišní bohové, kteří jsou považováni za jediné správné pro každého v rámci této kultury. Protože každá kultura věří, že její bůh je ten správný a všichni ostatní jsou falešní bohové, rozvíjí se „spasitelský“ komplex, který ji nutí, aby se snažila spasit ostatní, byť i prostředky krveprolití a úplného ničení ve jménu tohoto boha. A opět je historie lidstva plná takových příkladů.

To je záměrem pseudotvůrců: Zlikvidovat jakýkoli koncept duchovního sjednocení a jakéhokoli pojetí Jednoho Nejvyššího, což vede k zániku jakékoli duchovnosti.

26. V rámci každého pseudosystému, každé kultury, zvyklosti a tradice se klade důraz vždy na zevní hodnoty. Jen duch a duše takového systému se považují za jeho niterné faktory. Ale tento duch a duše nejsou duchovního původu, neboť udržují existenci všeho stagnujícího nahromadění a hromad všech zkreslenin. Duch a duše jsou umělými výtvary, vybudovanými z vnějších elementů samotného systému. Vyžaduje se, požaduje a vynucuje loajalita, zbožňování a uctívání systému. Vše mu musí sloužit. Proto je rozvinut pocit náležitosti, což vede k zakládání kolektivních hodnot, které vylučují soukromí, intimitu, individualismus a odlišnosti. Tento kolektivismus slouží zájmu potlačování, zatlačování a utlačování všeho, co nemá kolektivní hodnotu skupinové kultury. To je jedním ze způsobů, jak snížit význam vlastního já, v němž sídlí princip duchovnosti. „Jednotlivec není ničím, kolektiv vším“, to je výsledek takové filosofie. Ta je krédem komunistických zemí.

Na druhé straně je rozvinuta iluze náležení k vlastnímu já ve formě vlastnictví. Vlastnictví není objevem, potvrzením a vyjádřením pravých kvalit vlastního já, ale tím, že se drží materiální statky a majetky. Všechny hodnoty jsou vkládány do tohoto neduchovního vlastnictví. To je krédem tzv. kapitalistických zemí. Materiální vlastnictví vede k rozvoji práva na ochranu a obranu toho, co jeden má zevně, to jest vlastnictví hmotných statků a majetků. Celý smysl života spočívá v takovém vlastnictví a jeho ochraně. Z toho se vyvíjí smysl pro falešné soukromí a potřeba jeho ochrany.

Obě krajnosti těchto postojů se rozvíjejí ve svých vlastních tradicích, zvycích a životních stylech, které vedou k nedostatku duchovnosti. Jakmile se pozornost odvede od faktu, že vlastnictví vlastního já a jeho atributy, aspekty a vyjádření jsou nejhodnotnějšími faktory lidského života, zablokuje se cesta k duchovnosti. Taková pozice je jedním z důsledků a následků lidského duchovního úpadku zahájeného pseudotvůrci.

27. S takto zkresleným, zvráceným a zmrzačeným pojetím a stylem života lze vytvořit jen zvrácené, zkreslené a zmrzačené pojetí a zobrazení vlastního já. Pseudotvůrci si byli dobře vědomi důležitosti pozitivního sebepojetí a představy o vlastním já pro lidský duchovní vývoj. Na tomto pojetí já a jeho obrazu padá a stojí veškeré pojetí pravé duchovnosti. Proto jsou všechny snahy zaměřeny na zkreslování, deformování a mrzačení pravého pojetí a obrazu já.

Pozornost lidí je odvedena od jejich vlastních niterných, kde sídlí jejich já a kde je říše duchovnosti. Budují se zvyky, tradice a kultury s jejich vnějšími stereotypy, požadavky, předpisy, pozicemi, rolmi, funkcemi a maskami. U každého se očekává, požaduje a vyžaduje, aby nebyl sám sebou, ale přilnul k diktátům těchto očekávání a stereotypů. Vynucuje se, aby každý vnímal sám sebe ne z pohledu niterného já, ale z pohledu vnějších očekávání, standardů a stereotypů. Začíná se myslet, že jeden je vskutku touto rolí, touto maskou a tím, co se předpisuje, aniž by byl něčím jiným. Takové ztotožnění se s vlastní maskou a rolí vede k zavržení, či přinejmenším k přehlížení skutečného já, kde se nachází pravá duchovnost. Takže to odvádí pryč od duchovnosti. Jak Carl Gustav Jung správně zdůrazňuje, je to nebezpečná situace, která ústí v duševní nerovnováhu vedoucí ke všem druhům duchovních, duševních, emočních, intelektuálních, sexuálních a fyzických poruch.

Tímto modelem zajišťují pseudotvůrci dva účely: 1) nahradit pravé já umělým, vybudovaným z očekávání, rolí, nauk, stereotypů, pozic a požadavků zevnějšího, kde neexistuje žádná duchovnost; a 2) přivést lidi k šílenství a přijetí všech druhů chorob, které by nakonec mohly zahubit je a všechna stvoření pravého Stvořitele.

Potřeba být sebou samým je vrozenou jedinečnou lidskou bytostí a jejím bytím. S ní se udržuje život a jí se získává osobní význam. Je tu vždy niterné nutkání být sebou samým. Stává-li se; někdo stále více sám sebou, tento tlak se uvolní, a získá se tak pravý pojem a obraz vlastního já. To přivádí k větší duchovnosti, protože v tomto uvědomění se odhaluje přítomnost Nejvyššího a nachází se zdroj neomezené a nepodmíněné lásky a moudrosti. Tento zdroj se stává nekonečnou a věčnou cestou pro neustálé stávání se sebou samým a bližším Nejvyššímu. Větší přiblížení k Nejvyššímu činí pak každého více sebou samým. To vede k vyššímu duchovnímu uvědomění a objevu pravého fungování a významu vlastního života.

Avšak neuvolní-li se toto nutkání být sám sebou a namísto toho se vybuduje umělé já a naslouchá se mu, výsledkem toho je ohromné napětí v nitru a rovnováha lidského života je vyšínuta. Takové napětí a nerovnováha se projevuje zdeformovaným, nepravým obrazem a pojetím vlastního já, což vede k rozvoji všech druhů šíleného, patologického a zvráceného chování a příznaků, které zničí pravý smysl a význam lidského života.

To je výsledkem lidského duchovního úpadku, zfabrikovaného pseudotvůrci.

28. Náhrada niterných hodnot já vnějšími, umělými a neskutečnými maskami, rolmi a stereotypy vede k rozvoji potřeb nahradit duchovní činitele neduchovními. Potřeba duchovních činitelů vždy trvá. Nelze ji odstranit kvůli její imanentnosti v životě samém. Lze ji ale deformovat, pokazit a zmrzačit imitacemi a nahradit fyzickými rozkošemi, s nimiž souvztaží. Lásky, moudrosti, ohledu, přijetí, sdílení a vzájemnosti jsou vždy přítomné. Mají vždy duchovní hodnotu, proto jsou nebezpečným faktorem v plánu pseudotvůrců. Z toho důvodu je obrátili k jejich souvztažným fyzickým faktorům, které se staly účelem a cílem samy o sobě namísto toho, aby byly prostředky k většímu duchovnímu uvědomění.

Takže na jedné straně se vyhledávání tělesných rozkoší stává hlavní zábavou většiny lidských tvorů, na straně druhé je lidé úplně odmítají či se jich vzdávají.

Potrava, nápoje, tabák a drogy se staly hlavními činiteli lidského života. Potrava a jídlo nahrazují lásku a dobro; pití a drogy moudrost a pravdu. Zároveň se užívají pro sebeopotrestání, které je výsledkem pocitů viny z toho, že jeden není takovým, jakým má být, a také pro pocit bezpečí a ochrany.

Jakékoli intenzivní zabývání se lidí jídlem, pitím, tabákem a drogami (ať je snahou se jich vzdát či jejich nadbytek) vede lidi kvůli jejich vnější hodnotě k sebezničení a k ničení duchovnosti. Otroctví a závislost na požití potravy, pití, tabáku a drog vytlačuje jakékoli jiné tvořivé myšlení, které by nakonec mohlo vést ke svobodě, nezávislosti, objevení já a duchovnímu uvědomění.

Vzhledem k důležitým duchovním důsledkům a souvztažnostem jídla a pití mohou být potrava a nápoje užívány mnohým způsobem ke zničení duchovních hodnot lidského života. Péče o tělo souvztaží s péčí o ducha, což znamená péči o vlastní já. Potravou ducha je dávání a sdílení lásky a dobra, nápojem ducha je získávání a sdílení moudrosti a pravdy. Když někdo popírá duchovní hodnoty vlastní existence v duchu či se jim uzavírá, je nucen se zabývat tělem a vnějšími záležitostmi.

Toto odmítání znamená umísťovat původ života do těla a hmoty, kde žádný život sám o sobě neexistuje. Je-li veškerý život roven životu tělesnému, pak všechny potřeby všech dimenzí se musí nahradit náhražkou pseudoživota. Jelikož nereálnost nemůže nikdy nahradit realitu, hlad, žízeň a touha po fyzických rozkoších se stávají nenasytitelnými a neuhasitelnými. Takže se lidé stávají oběťmi jídla, pití, tabáku a drog. Takové návyky vedou nakonec k fyzickému zániku.

Jakmile jsou eliminovány činitele rovnováhy ve všech úrovních, dimenzích a stupních lidského života, strádání a bída veškeré lidské mysli se stávají nevyhnutelnými. Vyrovnávacím faktorem je sama duchovnost, která vytváří střed lidské existence, kde je Nejvyšší jako ve svém vlastním. Na druhé straně v případech, kdy lidé omezují či ruší svoje potěšení z náležitého jídla, pití a ostatních fyzických rozkoší, nastává porušení zákona souvztažností, jak se uvádí výše, což vede k uzavření pravé duchovnosti. Zvláštní situace je s tabákem a narkotiky. Způsob, jakým je lidé užívají, nemá žádnou pozitivní duchovní hodnotu v rámci nějaké duchovní souvztažnosti. Je třeba jíst jisté množství potravy, aby se udrželo tělo naživu; je třeba pít jisté množství tekutin z téhož důvodu. To je pravou duchovní souvztažností - jedinec je udržován naživu láskou (duchovní potravou), která je skutečným životem a pravdou (duchovním nápojem), která je skutečnou formou života. Kouření a drogová závislost (alkoholismus se zde považuje za drogovou závislost) tuto souvztažnost nemají. Jeden nemusí kouřit ani požívat drogy, aby byl naživu. Opak je pravdou: Kouřením a požíváním narkotik se krátí délka života vlastního těla. Proto je kouření a užívání drog pseudokorespondencí vytvořenou pseudotvůrci v peklech, aby se otupila, zotročila a nakonec zničila lidská mysl tím, že se odvádí od duchovnosti a získává se pro svůj vlastní pseudoduchovní stav pekel, který zfabrikovali za tímto účelem.

Takové jsou tedy následky a důsledky lidského duchovního úpadku na jednotlivé oblasti lidského života, lidských činností, systémů a vztahů.

A tak se odpovídá na otázku, jaké to je být bez duchovnosti, životním stylem lidské bláznivosti a šílenosti. Konkrétní dění hovoří samo za sebe. Doufejme, že se počíná získávat ponaučení.

Jako u ostatních sdělení a výkladů předcházejících kapitol je nutné znovu zdůraznit, že je tu vyšší a širší pochopení všech těchto faktorů, které přesahuje zde prezentované. Není však možné je vnímat a porozumět mu bez tohoto zprostředkujícího kroku, zjeveného v této knize. Vše se zjevuje v postupných krocích. Takový nový krok se nyní buduje. Nahrazuje všechny předešlé koncepce a chápání, které doposud existují od počátku času až dodnes.